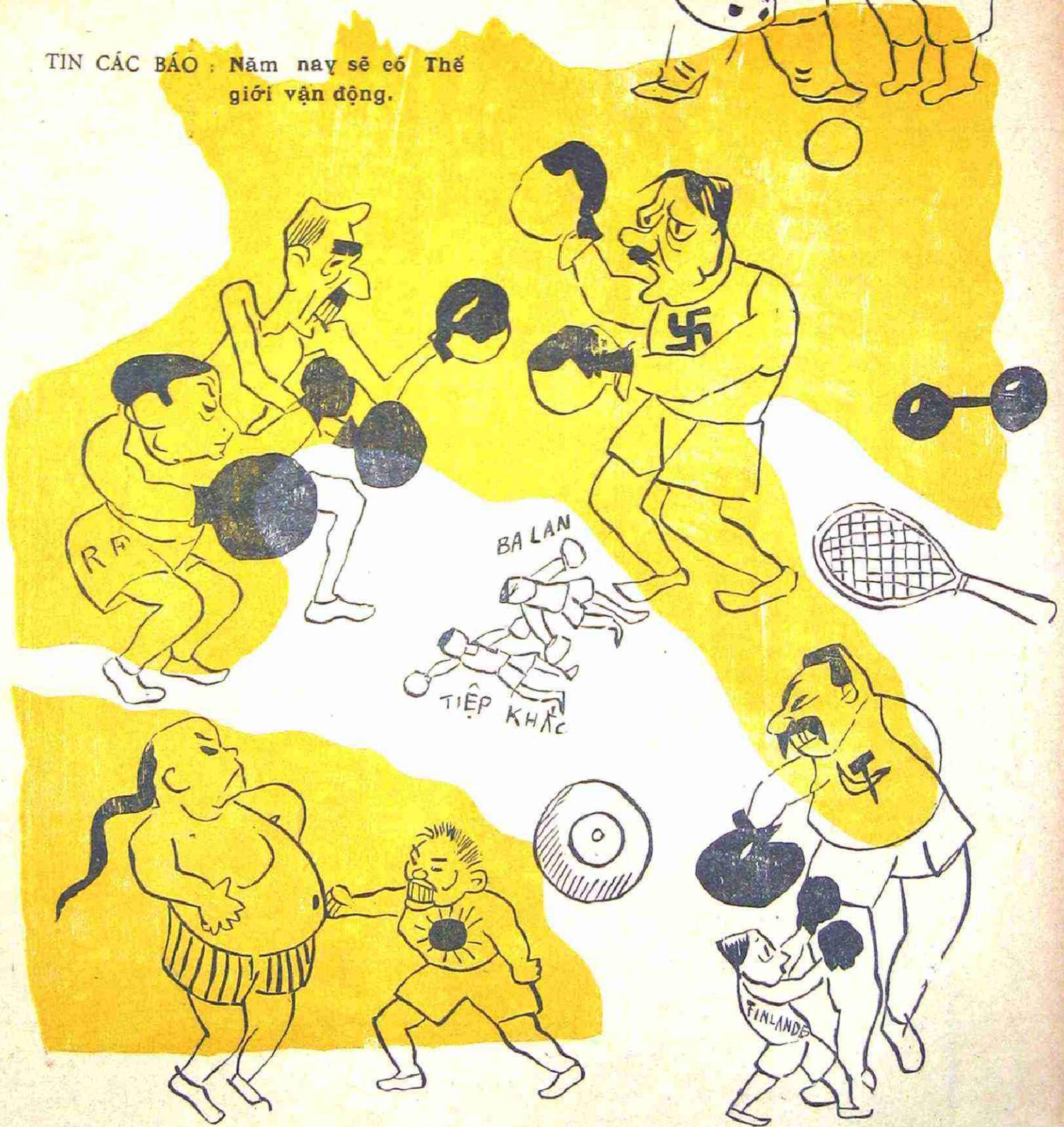

NGÀY TAY

NĂM THỨ NĂM - THỨ BẨY 30 MARS 1940 - SỐ 205 - GIÁ Op. 12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ: 80, BƯỜNG QUAN THÁNH - TEL: 874

TIN CÁC BÁO: Năm nay sẽ có Thế
giới vận động.

THẾ GIỚI VẬN ĐỘNG NĂM 1940

LUÔNG NGHỊ BỒ THẬN

LE HUY PHACH

Trong số 100 người đàn ông, ở thế kỷ này, thì có đến 90 người có các bệnh ở thận. Bei thận: đau lưng, mờ mắt, ủ tai, rát đầu, són thận vàng, tinh khí loãng... Hoặc sinh ra mộng-tinh, di-tinh, hoạt tình, liệt dương... Hoặc những người vì thủ dâm mà sinh ra tinh ngục, hay đánh trống ngực, di-tinh, mộng tinh... Hoặc những người sau khi khỏi bệnh phong tinh vì uống phái nhiều thứ thuốc cung phạt làm hại thận khi mà sinh ra đau lưng như bể, ủ tai, chảy nước mắt, hoa mắt, rụng tóc, uất qui đầu...

Có các bệnh kê trên đều dùng « Luồng nghị bồ thận » số 20 của Lê-huy-Phách các bệnh khỏi hết — sinh khí cố tinh, khỏi bei thận, khỏi di tinh, khỏi mộng tinh, khỏi hoạt tình, khỏi bệnh liệt dương, chắc như vậy!

Luồng nghị bồ thận số 20 của Lê-huy-Phách là một thứ thuốc bồ thận hay nhất ở xứ này. Giá 1p.00 một hộp.

Dàn bà bắt điêu kinh

Dùng thuốc Lê-huy-Phách hay nhất

ĐIỀU KINH CHỦNG NGỌC số 80 giá 1p.50. Các bà có bệnh bắt điêu kinh, khí lên tháng, khí xuống tháng, huyết ra tim đen, và khí ra khí hư nữa. Trong người bần thần mỏi mệt, kém ăn, ít ngủ, hoa mắt, ủ tai, đau bụng khi hành kinh... dùng thuốc Điều kinh chửng ngọc số 80 của Lê-huy-Phách, kinh nguyệt điêu hòa, tốt cho sự sinh dục, mau có thai nghén.

ĐIỀU KINH BỒ HUYẾT số 21 giá 1p.00 — Các cô kinh hành sai hẹn, tháng có, tháng không, da vàng, quầng mắt thâm, người nhợt mệt, dùng Điều kinh bồ huyết số 21 giá 1p.00, kinh hành đúng hẹn, da dẻ hồng hào, khỏe mạnh luôn luôn, tăng thêm vẻ đẹp.

Thanh niên cứu khò hoàn

Trị tận gốc các bệnh Lậu!

Một thứ thuốc lậu hoàn toàn linh nghiệm, hay hơn hết thảy các thứ thuốc Tây, Tàu, Ta, đã có bán từ xưa ở xứ này. Thuốc này có đặc tính chữa các bệnh Lậu: không cứ là kinh niêm hay mồi mắc, tức buốt hay ra mủ, bệnh Lậu phải lại hay phải nhiều lần, bệnh Lậu có nhiều biến chứng nguy hiểm, bệnh Lậu ở đàn ông, đàn bà hay dàn bà có thai đều dùng Thanh Niên Cứu Khò Hoàn số 70, giá 1p.20, dùng được nhiều ngày, khỏi tuyệt nọc các bệnh Lậu. Thứ thuốc Thanh niên cứu khò hoàn này hiệu nghiệm phi thường. Các ngài hãy hỏi những người đã dùng qua rồi sẽ biết.

Nhà thuốc LE HUY PHACH

19 Boulevard Gia-Long (phố Hàng Giò) — Hanoi

Khắp các tỉnh: Trung, Nam, Bắc, Ai-lao, Cao-mèn đều đều có đại lý bán đủ các thứ thuốc của nhà thuốc Lê-huy-Phach

MẮC LẬU

chưa dùng thuốc Thanh-Xa
nhất định không khỏi hẳn

Mắc lậu chưa gặp được thuốc hay, thành bệnh dai-dẳng một hai tháng, tuy không đau buốt, nhưng vẫn còn mủ hoặc rãnh, kịp dùng thuốc lậu THANH-XA số 16 mỗi hộp 0p.50 khỏi hẳn, ai mồi mắc chỉ một đến ba hộp khỏi ngay.

THUỐC BỒ - THẬN TUYỆT - NỌC

Trước mắc lậu hoặc Giang-Mai, dù độ cùn lại, thường sinh chứng choáng đầu, mờ mắt, rụng tóc, ủ tai, quy đầu ướt đinh, nước tiểu vẫn đục, ngứa ngáy nơi hạ-nang, buồn nhói trong ống tiêu, bắp thịt mẩy, tinh khí loãng, giao hợp không bền, nên kịp dùng ngay thuốc Bồ-thận Sura-dộc số 27 Giá 1p.00 một hộp hót ngay, ba hộp khỏi hẳn, khách phong tinh đã tặng cho 2 thứ thuốc kê trên là Thanh Thuốc Lậu, thực không phải là quá đáng. Ở xa mua linh-hoa giao-ngắn, gửi thư cho:

Nhà thuốc THANH-XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón — Hanoi
(Cửa treo cờ vàng)

Đại lý: Haiphong Mai-Linh, Nam-dinh Việt-long, Ninhbinh Ich-Tri
Bắc-Ninh Vinh-Sinh, Vinh Sinh-Hay, Huế Birc-Thanh 57 phố Gia-long,
Phuho Tế hòa-dường phố Ga, Tông Sonay Quy-ly, Caobang Nguyen
dức Khang, Tịnh-Túc M. Duygen, và khắp các lindh những nơi có
treo biển Đại lý THANH-XA đều có bán.

Mạnh bằng 10 lần thuốc
Bồ-Thận Cựu-Truyền

THUỐC:

VẠN - BÁO

LÀ CỨU-TỊNH CỦA TÌNH YÊU

có thứ cho đàn ông, có thứ cho đàn bà
Một hộp dùng 10 ngày giá: 4p.00.

Tổng phát-hành phía Bắc: **VAN HOA**
8, Rue des Cantonniers — Hanoi

Tổng phát-hành phía Nam: **VO-DINH-DAN**
323, Rue des Marais — Cholon

DAI-LÝ:
MAI-LINH: 60-62, Cầu-Bất, Haiphong.
NGUYỄN VĂN-ĐỨC: 11, Rue des Caisse, Hanoi.

HÔM NAY

EM VẪN ĐI CHƠI VỚI ANH ĐƯỢC !

— Ủa ? Bữa nay là ngày hành-kinh của em mà !
— Vắng ! Nhưng em đã có uống trước 1 hộp BẠCH-YẾN-HOÀN rồi.
Mấy ngày hành-kinh trước kia em thấy em khó chịu ôm lạnh cả ngày, hay những trận nhức đầu, cùng những cơn đau bụng kinh hồn, là bởi em chưa biết thuốc ấy.

— Bây giờ thì em không còn lo
ngại ngày hành-kinh nữa. Ngày ấy đối với em là một sự thường.

— Thảo nào anh trông em vui
về quá !

— Vâng, em còn nhớ rõ rằng,
nếu các bạn gái được biết như em, thi cái ngày lo sợ nhất của
người dân bà ấy, sẽ thành ngày
không đáng sợ tí nào cả.

— Đời sẽ đẹp, và đẹp hơn nữa,
có phải không anh ?

BẠCH-YẾN-HOÀN LÀ BẢN QUỐC CỦA KHÁCH ĐÀI-GƯƠNG
(1 HỘP 1p.00)

Bán tại nhà thuốc Võ-DINH-DAN 323 Marigny
Cholon, Saigon, Phnom-pênh.

VAN-HOA. N 8 Rue des Cantonais, Hanoi.

MỚI MỎ :

Phòng khám bệnh và chữa bệnh

BĂNG ĐIỆN

54, Phố Gia-Long — HANOI — Tel. 1275

Bác sĩ : NGUYỄN - ĐÌNH - HOÀNG

cửu chuyên môn chiết điện tại nhà thương PITIE ở PARIS.

Chữa đủ mọi bệnh.

Chuyên môn các bệnh Dạ dày và Phổi.

CÔ GÁI GIẶT SA

Sắc
khuynh
thành !!

Tây-Tài đẹp nhất ! Nhưng nước Việt còn có một thiếu nữ cũng
đẹp và lại học thức hơn, đã dạy cho Tây-Tài biết khoa văn-
chương và âm-nhạc !

Người ấy tên là gì ? Tại sao ít người biết đến ?

— Muốn rõ tâm sự nàng, các bạn hãy đọc cuốn sách mới
xuất bản :

Cô gái giặt sa

tiêu sử một bậc giai nhân tuyệt thế đã dùng nhan-sắc gáy nên
cuộc binh đao tàn khốc để rửa thù cho tổ quốc !

Chuyện rất hay, in đẹp, bìa của họa sỹ Trần-quang-Trần.
Giá 1p.35 — Bán tại khắp các hiệu sách. Sách in có hạn, đại-lý
nào chưa có, viết thư lấy ngay kèo hết.

« CON ĐƯỜNG TRUY LẠC » của THIỆU - HÙNG
Op 35 (gần hết)

ĐANG IN :

ĐỜI VÔ ĐỊNH (tiểu thuyết) của PHẠM-NGỌC-KHÔI
GIANG SƠN VÀNG CHỦ (phóng sự) của TAM-LANG VŨ-ĐÌNH-CHÍ

Mua sách gửi thư về :

Monsieur NGUYỄN - GIA - VĨ

Directeur des Éditions Choisies

62, RUE TAKOU — HANOI

SÁCH ĐÃ IN THÚ SÂU

Có thêm bài thuốc và cách chữa chứng :

« ĐƯƠNG GIAO - CẦU MÀ CHẾT NGAY » ?

(Tác là MÃ - MÃ - THƯƠNG - PHONG . . . với hàng trăm cho sự vui sinh của
Nam - Nữ, nói với thường dân nhiều người đã chết và bệnh này)

Lần trước đã thêm :

« CÁCH THỰC RỬA KHÔN-KHÈO BÊ TƯ CHÚA KHỎI NGAY CÁC BỆNH LÂU... »

SÁCH NÀY GỒM CÓ :

1) Các bài vệ sinh và cách chữa khỏi ngay các bệnh Lâu, Duong-Mai, Kinh-uyệt
không điều, Bát-basil, Cảnh, Hoại-tinh, Dương-Giao-cú mà chết ngay v.v...

2) Cách vệ sinh cho việc: Nam-Nữ giao-cú.

3) Các bài thuốc để lý chữa khỏi ngày các bệnh Lâu, Duong-Mai, Kinh-uyệt

không điều, Bát-basil, Cảnh, Hoại-tinh, Dương-Giao-cú mà chết ngay v.v...

4) Các bài thuốc Bồ-thận, Tràng-đường, Kiên-tinh, An, Da-ong-thai Bé non v.v...

đó là cuốn « NAM-NỮ BÌ-MẶT CHỈ-NAM » đầu tiên thứ 6 — Ng.-An-Nhân soạn

Sách dày ngồi 100 trang, in rõ, Giá 1p.30. Ai muốn cho đi-tinh hòa-hảo, nói giống đồng

mạng... nên mua ngày kia tại đây. Gửi thư mua thêm trước 1p.30/Gửi lãnh hóa giao ngay 1p.30/

Mua buôn, mua lẻ thư và mandal chỉ để cho nhà xuất-bản như sau đây :

« NHẬT - NAM 1HƯ - QUÂN, 18 Hàng Biều — Hanoi »

Muốn đẹp

Một cuốn sách chỉ dẫn một cách đầy đủ những phương pháp làm
cho người đàn bà trở nên đẹp.

Không làm quáng cáo riêng cho một thứ phẩm sức nào, sách này
đã rách rở những cách làm cho da tươi và mịn, lông mi dài và
cong, vú nở, miến thon, chữa hôi mồm, hôi nách, chữa chứng cá,
cách lập thể thao để giữ cho thân hình được cân đối v.v...

Giá mỗi cuộn 1p.00. Ở xa gửi lãnh hóa giao ngay

Bán tại :

DAO - LAP

87, Phố Hàng Gai — Hanoi

Muốn
đẹp
ai
tinh
điều
lâu
bền,
chi
nên
dùng
sáp:

GUITARE

16 mẫu tươi đẹp nòi 6 màu top
thời trong năm - 1940

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN
COMPTOIR COMMERCIAL
59 HÀNG GAI - HANOI

Nhà in RẠNG ĐÔNG

194, PHỐ HÀNG BỘNG LỜ — HANOI

Một nhà in tơ chúc rất hoàn bì, nhận in đủ các công việc của các
công sở và tư-gia, in các thứ sách vở, báo chí, tiền thuỷ-tết, factures,
reçus, cartes visites, invitations, faire part, cahier des charges, v.v...

Nhà in RẠNG ĐÔNG

194, Phố Hàng Bông Lờ — Hanoi

Một nhà in mới mỏ, dưới quyền giám-đốc của ông NGHIỆM-XUÂN-
HUYỀN. Có nhiều chữ mới, và nhiều kiểu chữ, công việc in kỹ
thuật, nhanh chóng đúng hẹn, giá phải chăng. Muốn về sau này khỏi
hối hận về giá cao hạ, in xấu đẹp, thi : Trước khi in bắt cứ một
thứ gì, nhiều hay ít, quý vị nên lại hỏi giá, xem mẫu và chữ của

NHÀ IN RẠNG ĐÔNG

194, Phố Hàng Bông Lờ — Hanoi

CUỘN SỔ

Hanoi — Tòa án xử vụ Hoàng thi Phàm giết chồng bằng một nhát dao dài sâu ở cổ ngày 7-9-39. Thị hai đời chồng Chồng trước phải ly dị vì cứ đêm, thị giài dưới chiếu một con dao bắc sắc. Ở Tòa, thị gọi chồng là « vợ tôi » và xưng là người trong phái Âm dương. Thị nghiên nặng. Mỗi ngày dùng 2 cân tèu thuyết kiêm hiệp.

Bắc-kạn — Đêm. Tần nghe tiếng súng phia rừng Bản áng, hắp tấp mò đến. Gặp bạn Mật. Mật deo đèn săn, vừa thấy cóp mắt vàng sáng trưng như mắt nai, bắn liền hai phát. Tần thích quá, năn nỉ xin bạn một đòn nai. Nhưng Mật thán mặt bảo: « Không trúng đòn Tần à! con nai to quá! » Cả đêm Tần chán chọc: những miếng thịt nai ngọt lanh chờn vờn trước mắt. Sáng tinh mù tinh, vác dao vào Bản áng, tim nai đêm qua. Chỉ thay con bò của mình bị đạn chết lăn ra đất. Giận không bết đòn mà kè, lập tức phi báo lý dịch. Mật phái đèn Tần 20 đồng. Mật kèo bò chết về nhà. Tần đã loạn chạy theo năn nỉ xin một đòn.

Hai-phong — Chủ khách Công Sâu lấy thị Tư vợ Annam được tám năm. Nhưng ngày nào chủ Công Sâu cũng sầu. Vì chủ không con. Chủ bảo vợ lão vợ lẽ. Vợ nghe lén và gán em gái vào. Được một con; nhưng chủ Công Sâu vẫn sầu hoài hoài, thị Tư và em gái không scoop nổi. Vì chủ muốn lấy vợ Tầu để đẻ con nguyên chất Tầu! Thị Tư nhăm mắt để chủ lấy vợ Tầu. Từ đây, chủ Công Sâu trút sầu cho thị Tư bị bỏ lửng lơ. Thị xin chủ ly dị. Nhưng chủ Công Sâu đã đốt sầu làm... du cô đe thi nếu bỏ, chủ gấp sẽ đánh què chân! Sở Cầm đang bắt khai Công Sâu.

Phú-thọ — Nàng là Bệnh nhân. Chàng là Thằng lang. Chàng chưa cho nàng, rồi đổi bên cảm nhau. Nàng về Yên lấp. Chàng nhớ, nhớ quá! Bệnh Tình ngày một nặng. Biết thế mình không chữa nổi, một hôm thu xếp tiền bạc, chàng nói với vợ vào chăn Yên. Lập đẽ tìm mua quê quý. Chàng đi không về. Vợ chàng nóng lòng chờ đến: chàng và bệnh nhân đang vui hưởng ái tình. Cập uyên rong bị chia rẽ. Nàng mới 60 tuổi còn chàng chưa ngoài 80. Cả hai cùng giận Trời già không đẽ cho đổi lứa mình được hưởng trọn tuần « Răng rụng ».

của Tô Tử

NÀNG THO' CỦA TÔI

Tặng ban Đông-Hoa

Tất tốt kêt bạn với Nàng Tho,
Cô ả xinh xinh, tinh tinh.
Nhí nhảnh, nhưng mà hơi khó nết,
Hag dàn, hay đỡ, ít mơ mơ...

Những sớm bình minh, buổi đẹp trời,
Cây rang rinh lá, cỏ xanh tươi,
Em đêm, tôi thay lòng thư thái,
Ấy lúc cô Nàng quấn quít tôi.

Thẳng thỉnh đi đổi bước địa dâng,
Đồng quê cảng ngắn cảnh mênh mang
Trống mây, nhìn bướm, nghe chim hót,
Thi hú g lòng tôi thay chúa chan.

Nhưng... lịc dưa chái ơi sảy làm,
Vào đời thực-če hết nơ mảng!
Vô tình. Cô ả theo chàng Tú.
Tôi chốn lâm ăn, cảnh rộn ràng.

Tiếng múa rào rào lừa pháo ra,
Những hồi chuông bấm tiếng kêu vang
Em đi tắt lưỡi, người cẩn cẩn.
Giãy má, hò sơ đề ngón ngang...

Công việc hàng ngày Tú xác ra:
Giãy lờ, sô sích với « mảng-đá »
Cô Nàng ngọt ngào kè tì hỏi:
« Anh Tú làm chi? Chẳng phải thơ »
Buồn thiu buồn thiu, Tú bắn khoán.
Rằng: « Việc anh là n kiếm gạo ăn.
Ương lấp nợ đời, nê phải trả,
Kéo còng lặn dận đã bao xuân.

Chỗ nay chàng phải đẽ đổi ta
Thơ thieu cảng nhau chuyển phết phơ
Nàng hắt đùa lòng lai gót vắng.
Hẹi hô khỉ khác sẽ lơ mơ... »
Cô Nàng phang phia, kén vai tươi,
Nhéch mội nụ cười rất mỉa mai.

ĐỜI NAY

THẠCH-LAM

NGÀY MỚI

TIỀU THUYẾT Mỗi cuộn: 0p.55

Có in riêng cho các bạn yêu sách đẹp 40 bản trên giấy thượng hạng, có chữ ký của tác-giả, giá từ 1p đến 2p 50. Lại mua ngay không hết.

CON CÁ THẦN

của HOÀNG-ĐẠO — Cuộn thứ hai trong loại Sách Hồng Giá 0p.10

Đã có bán

THƯA TƯ'

Tiểu thuyết của KHAI-BUNG — Giá 0p.60

Cong cớn, người dời, dì mệt hủi,
Mặc anh Kỳ-Cáp ngắn ngo hoài.
Nhớ tiếc, tôi dành chỉ nhùn va,
Chút dầu làm trộn việc sinh nhai
Cho qua ngày ấy, sang ngày khác,
Ba chúc năm trời, kiếp khổ sai.

Đề mặc Nàng Tho với giò giăng,
Chơi non, chơi nuzzle, dạo lảng băng.
Có khi vắng mặt lâu, lâu lắm,
Bỗ lửng nhà thơ, chẳng dãi dẳng.
Rồi... khi cao hứng, bất thình lình,
Nàng lại về chơi với ban tình,
Đến vui tươi và nhí nhảnh,
Cho mình an ủi cái vong linh...!

TÚ-MÔ

Dịch... chánh phủ

CÁC báo đăng tin chính phủ của Ông Tình Vệ đã thành lập.
Chính phủ này thành lập thì hai chánh phủ lâm thời ở Bắc Bình và Nam Kinh lại mất đi. Đời sống của hai chánh phủ này chưa được một bão.

Đạo này, trên trường chính trị quốc tế, các chính phủ lập ra rất nhiều. Nhưng để tối sớm lại mất đi. Thực không gì phù du bằng một chánh phủ.

Trước nhất là chánh phủ lâm thời Mão Châu Quốc; rồi đến chánh phủ lâm thời ở Alyssine. Chánh phủ ở Autriche trước hồi sập nhập vào « Đứ Đức » cũng thay đổi như cơm bữa. Đức chiếm Ba Lan cũng lập nên chánh phủ, và Nga làm chúa Ba Lan cũng lập nên chánh phủ. Đến lúc đánh Finland lại có một cái chánh phủ lâm thời nữa.

Kể về cái phương pháp lập « chánh phủ » thì có lẽ Nhật Bản giỏi nhất. Cần lúc nào — cần cho công việc của Nhật, tất nhiên — là lập ngay chánh phủ lúc ấy. Nhưng chánh phủ « bỗn nhín » này, vận mệnh mong manh lắm, xi con bay mất không ở mình.

Ở chính trị cũng như ở thời trang chàng? Kể nǎo khôn khéo và lịch sự là kẻ tέo đúng mốt.

T.S.

« Tin Mới » cùng kiêm hiệp

CÁC truyện thần tiên kiêm hiệp đã là một cái nỗi dịch trong nước ta. Các ngài kiêm hiệp có một đời sống giài giảng lâm: tuy người ta nói đến đã nhiều, mà các ngài đó vẫn còn

XA GẦN

nho phun kiếm giữa cái đời máy móc này. Sự phiến đao không có lợi cho các ngài, nhưng bắn là có lợi cho người khác.

Người ta thường chỉ những trẻ em cùn non nớt mới ham mê kiếm hiệp.

Nhưng không: nhiều người có học thừa hồn hoài, hay gọi là thể, mà cũng đám say những cái hoang đường ấy làm Một Ông đốc tờ ở trong Nam — mà tôi không muốn nhắc tên — chẳng dã cứ chiều nào cũng phải đón mua một cuốn truyện « Kiếm Hiệp ba xu » để xem thì mới ăn no cơm đó sao?

Nhưng đáng thương nhất là các báo. Các ông chủ báo cũng biết thừa đi đây rằng truyện Kiếm Hiệp là có hại cho người đọc, nhưng các ông lại biết hơn là có lợi cho các ông. Vì thế, các ông cứ nhầm mắt bịt tai dỗ hoài: có lò béo nào (trừ Ngày Nay) ở Đông Dương đã không hơn một lần có đăng truyện không hiệp thì cũng

kỳ không kỳ thi cũng quái không?

Tên báo chúng là không muốn kể đến và nói đến nữa. Nhưng tờ Tin Mới, mà chủ nhiệm là một vị bác sĩ, — (không phải ông bác sĩ kia ở trong Nam!) —, cũng vẫn đăng truyện Kiếm Hiệp như thường, mà lại là cái truyện « Chi Thiện bức bụng và Hồ Huệ Càng làm dữ » đã cũ rich từ bao giờ!

Hình như báo Tin Mới không tìm được truyện Kiếm Hiệp nào mới hơn nữa, hay ông chủ nhiệm bác sĩ đó có duyên kiếp với môn võ Thiếu Lâm chàng? Đó là một điều chúng ta không biết.

Nhưng chắc chắn là Tin Mới chẳng mới chút nào, và người đọc không tưởng được cách bác sĩ Luyện niệm thần chú và phu kiếm để cạnh tranh với các ông chủ báo khác.

T.S.

Tự tử

K HÔNG ngày nào đọc báo ta không thấy xảy ra một vụ tự tử. Nguyên nhân rất phức tạp: có thiếu nữ này bị tình phụ nhảy xuống hồ để tìm tri kỷ khác; cậu con trai kia không đủ đỗ được bằng sơ học, phản tri muối tim công danh ở thế giới bên kia, người tự tử vì ốm mê không khỏi, kẻ tự tử vì thua cao bắc lợ... Tự tử một cách dễ dàng như đi ảo cao lầu, khiến người ta nghĩ đến dân Nhật, có tiếng là dân hay tự tử.

Còn khác một điều là ở Nhật-bản, người ta tự mở bụng để phản đối một việc có hại đến nước hay để rửa sạch danh dự, còn bên ta thì tự tử không biết đi làm gì nữa.

Có một ban nào trông coi về vẻ đẹp của thành phố Hanoi không? Hình như có thì phải, tuy rằng ban đó không thấy làm cho người ta nói đến mình. Nhưng cái đó không hề gì, miễn là ban đó cứ làm việc là đủ.

Ngày trước, ở trước cửa phủ Toàn quyền, còn có một nhóm tượng, mà người ta đã phá đi rồi, cách đây đâu mươi năm giờ đó. Nhóm tượng đó trông xa giống như mâm xôi ; ở đỉnh có những hình thù gì, tôi không nhớ, nhưng ở phía dưới, có tượng hai người đàn bà trần truồng, nằm choai ranh hơi, tóc buông xõa, và lồn minh vào thành bộ. Hai người đàn bà đó người ta bảo là hình dung hai con sông Nhị Hà và Mekong.

Nhóm tượng ấy, nghe đâu, định dựng ở giữa hồ Hoàn kiếm — chỗ cái tháp — và như vậy tất phải bỏ cái tháp đi —, và trên đỉnh nhóm tượng kỳ khôi ấy, một người có ý khôi hoa định để cái tượng « văn minh cầm duốc », mà ta gọi nôm na là tượng bà Đầm Xè, hiện giờ đã ở vườn hoa Cửu Nam.

Chúng ta thường tượng phong cảnh hồ Hoàn kiếm với cái mâm xôi bằng đá lù lù ấy. May thay, không bết có ai phản đối, người ta bỏ cái đụp định kỳ quặc ấy, và đem nhóm tượng dựng ở trước phủ Toàn quyền, để rồi sau đó ít lâu pha đi.

Sự phản đối ích lợi ấy có lẽ là công

Giải thưởng Văn chương

Tự Lực Văn Đoàn 1939

CÙNG CÁC BẠN DỰ THI

Ban giám khảo về giải thưởng văn chương Tự Lực Văn Đoàn 1939 trước đã dự định tuyên bố kết quả giải thưởng trong tháng Mars 1940.

Nhưng vì có tới 200 tác phẩm của các bạn khắp nơi gửi về dự thi, mà phần nhiều lại đến cuối kỳ hạn mới gửi về, nên sự xem xét phải mất nhiều thời gian.

Tuy vậy ban giám khảo hết sức làm việc nhanh chóng để các bạn khỏi mong đợi, và sẽ tuyên bố kết quả NỘI TRONG THÁNG AVRIL 1940

T. L. V. Đ.

Thứ bảy vừa rồi, ở Ninh-Bình lại có một vụ tự tử nữa. Vào khoảng chín giờ sáng, một chàng thiếu niên, khăn xếp áo theo, dũng dạc như những thiếu niên ta thường thấy cấp ô lèn huyện, đạp xe lửa đến là nhất quyết nhảy lên đường sắt để tự sát. Sau một cuộc điều tra nhỏ, người ta nhận ra chàng thiếu niên ấy. Chàng tên là Vũ Hữu Hoai, mới 31 tuổi, ít lâu nay bắt đầu chỉ vi trinh trưởng bá không được, đâm ra lo buồn cho công danh, chán cho sự nghiệp, và vì nghĩ rằng sống không danh phận sao bằng chết quí cho rồi, nên đã đang tâm kết giao đòi bạch dinh của chàng một cách khốn nạn như vậy.

Áy thế là nước Nam mất một vị anh hùng. Anh hùng vì đã có gan nhảy vào

đoàn xe lửa đang chạy. Nhưng cử chỉ anh hùng của Hoan chỉ có lúc đó thôi. Còn ngoài ra, cả đời Hoan chỉ là một đời rút rát, thấp hèn, ta nhìn thấy rõ anh chàng : Khăn lụa, áo thảm, quần chung, tay cầm cái ô, rõ ra vẻ bác obieu bác xã nhà quê, khinh rẻ lục đà và chỉ ưa nhào như một ông cụ, ngày ngày đi đánh tôm ba xu và thích thoảng ra đánh đánh chén. Một lý tưởng canh liệt và cao quý!

Không đạt được lý tưởng siêu phàm ấy, Hoan đã tự tử. Nghĩ đến mà thương, thương cho cái đời vô nghĩa của anh, và thương cho cái chết vô nghĩa hơn của anh. Thương và giận, vì nếu người Annam nào lý tưởng cũng cao siêu như thế thì chúng ta cũng tự tử quách đi cho rồi.

TƯỜNG VÂN

nhiều cho việc trị an của thành phố. Chúng tôi xin cũng xin lỗi. Và chỗ đặt bôp chắc là đã lựa chọn rất tiện lợi nữa.

Những bôp khác, chả nói làm gì. Dự có cái bôp ở Quan thánh. Tại làm sao?, phải, tại làm sao, vì thiếu gì chỗ, mà người ta lại phải phá đi một quãng tường cùa đèo Quan thánh, để xây cái bôp cách sát vào đấy? Người ta đã không nghĩ rằng làm thế là gián mất vẻ đẹp của ngõ đi 1 đẹp ấy ư (1)?

Đằng này, mặc những vòng sắt với cách hoa hoét rẽ tần kia vào cái công đẽo, có lối kiến trúc riêng, có vẻ cổ sơ ấy, thực là một cách đẽo phá mỹ-thuật tai hại không gì bằng.

Còn cả đến ba chữ Ngoc-sơn-lự bằng sắt giàn trên một tấm lưới cũng sắt, và có hoa lá cũng sắt nốt, cả cái bôp ấy cũng chướng mắt không kém.

Những thanh sắt ấy ở đó cũng khá lâu rồi thì phải, mà chưa thấy cái ủy ban nào đó — nếu ủy ban ấy có — làm việc gì cả. Việc thì rất giản dị : nghĩa là bỏ những cái đó đi là xong.

Đạo này, (sau một độ đóng cửa nhiều bôp cầm), người ta đã xây nhều bôp cảnh sát phu ở lác đặc khắp Hanoi, Yên Phụ, Cửu Nam, Bờ hồ, Quan thánh, v.v.

Kiểu bôp như là một cái hòm vuông bốn góc thẳng cạnh, có cửa vào (tất nhiên), và cửa sổ.

Việc xây các bôp ấy chắc là ích lợi

chỉ quá một tí nữa, làm ra ra một tí nữa, ở phía đường bên kia, hay ở ngay vườn hoa đầu đường Quan thánh, vườn hoa Eckert nếu tôi không nhầm, thì có phải hay biết bao không. Gia chí dĩ, những đường vách thẳng, ngay ngắn của vườn hoa ấy lại hòa hợp với cái hình thù vuông vắn của nhà bôp lắm.

Chả bao giờ chậm để giữ gìn lại mỹ-thuật : ngày xưa người ta còn pha đi cả một nhó m tượng thi sao?

Hiệp Sĩ

1. Không kẽ rằng đặt một cái bôp cạnh đấy là làm giảm mất vẻ tịch mịch và trong sạch của một nơi thờ phượng tôn nghiêm.

TIN TRONG TUẦN LỄ

Việc Âu-châu — Nội các Reynaud đã kếchus với các Daladier. Ông Reynaud giữ chức thủ trưởng kiêm ngoại giao.

Phó thủ trưởng : ông Chantemps.

Bộ chiến-tranh : « Daladier »

« Hải-quân » : « Campini »

« Không quân » : « Laurent Eynac »

« Thuộc địa » : « Georges Mandel »

Nội các Reynaud nói rộng về từ ; trong nội các mới có ba vị tổng trưởng thuộc đảng Xã-hội Lao-dộng Quốc-tổ.

Tình hình chiến tranh. — Người ta nghĩ Đức muốn tấn công vào phía Biển Hà, vì 70 sư đoàn Đức hiện nay chỉ còn cách hai nước ấy chừng 20 cây số.

Ý đã kết thân với Nga, và có lẽ Đức, Ý, Nga sẽ đồng lòng để phân chia miền Balkans, song ngoại trưởng Thổ Nhĩ Khoa ba nước kia thực hành ý định trên thì tất sẽ gây ra chiến tranh, vì Thổ Nhĩ Khoa không chịu nhượng bộ.

Đức mới chấm chiến tuy mới vừa là lạc-dan và là thay-lỗi. Lạc-dan này dài 4 thước, đầu sau có hai cánh quạt, do máy bay phun xuống, nếu không trúng đích thì sẽ bén ra một trái ngư lôi.

Việc Trung-Nhật. — Uông Tinh Võ đã lập xong Chính phủ mới, Uông giữ chức viên trưởng viên hành động và hành chính. Chùr-dâm-Nghị giữ chức tổng trưởng bộ Ngoại giao. Chính phủ Bắc Bình sẽ bãi di và chỉ lập một Ủy ban chính trị ở miền Hoa Bắc. Chính phủ Trung-Khanh không biết đến Chính phủ Uông Tinh Võ — lẽ tất nhiên.

Hội nghị chính trị ở Nam kinh đã ra lệnh cho quân Tân-đinh chiến, song ở các mặt trận vẫn đang đánh nhau dữ.

Nhật sắp trả lại tổ giới Nhật ở Thiên Tân cho Chính phủ Trung-Ương mới của Tân.

Cấp thẻ nhà nghề cho người làm báo. — Chính phủ Đông-đương đang dự định, theo như bên Pháp, đặt một thứ thẻ căn cước nhà nghề riêng để cấp cho các nhà báo. Người nào được nhận là nhà báo nhà nghề thì mới được cấp thẻ trên.

Các thí sinh thi bằng Sơ-học Pháp-việt năm nay không cần phải nộp bằng Sơ-học yếu-lực, chỉ phải nộp bản chứng chỉ của nhà trường nhận thức đã học qua lớp nhất, lớp nhì năm thứ nhất và năm thứ nhì là đủ.

(Xem tiếp trang 18)

— Anh em sinh có đi ngang nhà tôi, thì đưa hò cái thư này cho vợ tôi và bảo nó rằng thư của tôi gửi cho nó đấy !

LU'ÔM LẶT

Xì-gà của vua Edouard VII

VUA nước Anh Edouard VII là một người nghiêm nồng, và những xì-gà của người là những điếu thuốc to và dài hơn hết mà người ta có thể trông thấy. Những xì-gà ấy do được dùng 22 phần bồ dài và 5 phần bồ ngang.

Ai này tất hiểu rằng những xì-gà như thế không có báu trong thương trường. Xì-gà ấy riêng chỉ làm ở Havare rồi gửi thẳng sang Londres. Giá mua năm quan một điếu, và người ta quan thuốc được lấp cù một quan mỗi điếu. Hoàng đế nước Đức, khâm phục hơn, chỉ hút những xì-gà cũng mua ở Havare nhưng chỉ dài có 18 phần, và giá có một quan 50 mỗi điếu.

Chỉ vì tại nghèo kiết, chứ gì !

(A. V.)

Xe lửa ở Canada

NHƯNG cảng-ly xe lửa ở Canada, luôn luôn ngồi đến cách làm vừa lòng khách hàng, hiện nay có những ngăn để riêng cho đàn ông hút thuốc, những ngăn dành riêng cho đàn bà không hút thuốc, những ngăn dành riêng cho đàn ông không hút thuốc, những ngăn dành riêng cho trẻ con và những ngăn dành riêng cho trẻ con có người lớn trông nom, v.v.

(A. V.)

Préparation au DEPSI et au Brevet Elémentaire

par BOAN-NÔNG — NGUYỄN ĐÌNH THỦY

Professeurs au Lycée Khải-Định — Hué

Avec la collaboration de plusieurs Professeurs des Institutions publiques et privées.
Recueil de compositions françaises, de dictées avec questions et réponses, de problèmes de géométrie, d'arithmétique, d'algèbre, de physique et de chimie, sujets donnés aux divers examens, à l'usage des élèves de 3ème et 4ème années des Ecoles primaires supérieures et des candidats au DEPSI et au B.E.

Prix de vente Op. 35

(ou contre un envoi de Op. 40 en timbres - postes).

Conditions avantageuses pour les libraires

LIBRAIRIE HUONG-GIANG

21, Rue Paul-Bert, 21 — Hué

dù nhỏ đến đâu cũng đều sà phòng và bợt lên, khiến ta rất dễ nhận thấy.

(A. V.)

Nhà hóa học nào đã được kim cương ?

Dó là ông François Marie Moissan, người Pháp, một nhà hóa học danh tiếng trong thế kỷ vừa qua. Ông sinh ở Paris năm 1852 và là hội viên của những hội khoa học lớn. Bằng cách hòa tan than chì vào sắt chảy lỏng nóng 3000 độ, ông đã đúc lại được kim cương.

(Science et Vie)

Con bạch-tuộc có thể lớn bằng ngàn nǎo ?

BẠCH-TUỘC có nhiều thứ ; riêng thứ bạch-tuộc ở ven biển Địa-trung-hải, miếng thường lớn không quá hai mươi phân, chân dài từ 30 đến 50 phân và có cả thảy 120 đôi ống giác (ventouse). Một thứ bạch-tuộc ở Thái-binh-drone mảnh lớn tới hai thước, chân dài bốn, năm bốn và là một con vật rất nguy hiểm.

(D. I.)

Giữ cho khỏi bắt hở bằng cách nào ?

(D. I.)

HÁT hơi trước công chúng vẫn là một cử chỉ khó coi, song có một cách chữa cái tật ấy rất giản dị. Khi ta thấy sấp sỉa muỗi bắt hơi, chỉ việc lấy tay bít chỗ sống mũi ở giữa khoảng hai mắt lại, cho tới khi nào không còn thấy buồn bắt hơi nữa. Cũng có thể là mảnh một ngàn tay lông phía trên mũi trang. Những cách trên đây thường rất có hiệu quả.

(D. I.)

T.M. (dịch)

Ông Franklin Roosevelt trúng cử tổng thống Mỹ lần thứ nhất năm nào ?

TỔNG THỐNG Roosevelt, sắp sửa bắt đầu lồng trống và người ta đoán chắc ông sẽ ứng cử một khóa thứ hai, đã được bầu lồng thống lần thứ nhất ngày 9 November 1932

(D. I.)

Những giấy-da chính laminating là gì ?

NHƯNG giấy da bằng tốt làm bằng da cừu hay da dê, da ấy phải lựa chọn rất kỹ. Còn như giấy da thường (vélum) thì làm bằng da bò non, chiên non hay nỉ và cao

(Science et Vie)

Tìm chỗ hở của đèn đặt

NGUỒI TA hay tìm chỗ hở của đèn đặt bằng cách dùng một cây nến hay que đóm để đưa luốt ngọn lửa theo đốt ống hơi ; như thế nụy bầm lèm, vì thường đã rụt ra bết bao nhiêu tai nạn.

Một cách khác cũa, và không sợ rầy ra nguy hiểm gì, là lấy một cái giàn khung vào nước sà phòng rồi lắc lên khiph mít ống hơi ; như thế, những lỗ bằng

không khí sẽ cũng phải để lại một "nước đùn" (polage) trong đó cát mìn và không nên để chỗ rò rỉ lại trong thia. Ta không nên đưa lên mõm những súng chum, và ta phải cố ý dùng để bừa-bừa các thia

(Còn tiếp)
THÉ HUNG

TRÔNG CÙM

CHIẾN TRANH TRÊN BIỂN

NHỮNG HẢI - PHÂN và QUYỀN QUỐC TẾ

Giới hạn những miền có kiểm soát xếp đặt thế nào?

T ử đã khá lâu, người ta coi cái quyền quốc tế của hải phận một nước phải bao định như thế này : trước hết người ta tính ba hải lý từ bờ biển khi thủy triều xuống làm giới hạn để lập một đường luồng lượn, lẽ tắt nhieu, nhưng người đi biển có thể nhận được bằng hải tinh. Đaenz ấy luôn luôn phải di sóng đối với bờ

biển.

Ở những chỗ hải cảng, người ta tính ba hải lý từ đầu mõm một công tác bất di dịch, có tính cách về biển như một cây đèn pha, một cái bờ xây đê ngô sòng, một cái kè đá, một con đê, v.v., và vẫn tính từ chỗ xiên ra biển xa nhất.

Sự chắc chắn và sự yên ổn

Miền hạn định như thế là miền được công nhận là « hải phận » một nước. Nói tóm lại đó là một miền được yên ổn — hay đúng hơn, được chắc chắn — của một xứ ; tàu của xứ ấy có cái quyền tuyệt đối được khám xét những tàu của bất cứ một nước nào và bất nước ngoài phải trọng cái quyền thông thương bay quyền đánh cá ở đây.

Nhưng cái khoảng ba hải lý — độ trên 5.300 thước một chút — đã được những nhà làm luật coi là đủ ở một thời kỳ mà tầm súng đại bác của hải quân kén lầm súng đại bác của hải quân ngày nay nhiều lắm. Vì thế nếu có chiến tranh với hải đội của nhiều nước có thủy quân mạnh thì bờ biển không được vững khi tàu địch tới đánh lúc thủy triều lên.

Cho nên những sự tấn bộ về pháo binh của các hải quân, mà hiện nay người ta dùng những súng tầm rất xa, đã thay đổi rất lớn cái hình dạng của vấn đề trên. Nhưng chính cái qui tắc của sự hạn định các hải phận vẫn không thay đổi.

Chiến cụ ngày nay và hải lý

Tuy thế, người ta vẫn có cách giải quyết cho thích hợp, dù về vấn đề hải quyền quốc tế hay bất cứ một luật nào khác về những quyền lợi hay phận sự của các nước trong lập hay làm cuộc chiến tranh. Vì thế, trong phạm vi thực hành,

Mua tem cũ

Cần mua tem Pháp và Đông - dương hạng to :
Từ 1p. đến 40p. một trăm.
Hỏi : M. N. K. HOÀN
Village Yên-Phu — Prés Hanoi

T. Miễn dịch

NGÀY NAY NÓI CHUYÊN

Mai Xuân. — Vì sao ô xe minh con gái lấy chồng sớm ? Vì khi ta già hay tuan lợ ? Xem theo sức mạnh của các cô con gái ta thấy già thì vào độ mấy tuổi lấy chồng không hại ?

— Con gái ô xe minh lấy chồng sớm vì nhiều lợ : lợ thứ nhất là vì người minh gá chồng cho con rất dễ, không cần phải cho của hồi môn như nhiều nước khác. Ở Pháp chẳng hạn không có hồi môn mà muốn lấy chồng sang trọng là một việc rắc rối, dù đẹp và thông minh nữa là nước mình các bà « chỉ » chọn cưới cho con mìt người vợ biết rằng lợ và dâm đang châm chí, xinh đẹp càng bay nhưng không cần lâm, giàu sang tốt nhung nếu nghèo thì cũng không sso. Muỗi tám trờ đi lấy chồng vừa lâm.

Dương x. Dân. — 1. Vì một lợ riêng hai bên không lợ được nhau, vậy những thư tình, ảnh và các cái khai : có nên đưa giã người con gái không ?

— Nên lâm, vì lâm thế, người con gái được yên lòng và sô khinh trọng mìn.

2) Nếu những vật ấy còn ở tay tôi thì có hại gì đến hạnh phúc của tôi sau này không ?

— Cố nên nghĩ đến người con gái và hạnh phúc của người ta, người mà minh đã yêu và đã yêu minh.

3) Tôi biết một người con gái muốn lấy làm vợ, rắng tôi có nên tôi ý kiến họ trước khi có câu hỏi chín chắn không (trâu cao) ?

— Cố nêu là nêu.

Mc Le Tau Hả, Hanoi. — Hai chúng tôi gần nhau đã ba năm nay. Đến bây giờ cha mẹ mới bằng lòng cho lấy nhau. Nhưng cưới xong người yêu tôi phải sang Tây du học. Có nên cưới ngay không ? Hay để khi người ấy ở Pháp về hãy cưới. Như thế có hại gì đến tình yêu không ?

— Tốt nhất là cưới xong, hai người cùng sang Pháp. Nếu không, nên để vị hôn phu đi Pháp du học về bấy cưới thì hơn. Chứ cưới xong người chồng đi xa liền sẽ gây mối nhớ nhung có thể nguy hiểm.

Cô Mai Vảo, Hanoi. — Một đôi bạn trẻ yêu nhau đã ba, bốn năm giờ rồi, vẫn ở xa nhau, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp nhau vừa trực tiếp vừa gián tiếp, dài ngắn lẻ tẻ nhau, vừa quay nhau, tại vừa thương nhau nữa. Nhưng chẳng may bên trai hai phu mẫu có một người chết, rồi sau đó là lợ, nhà có gáy bái phái đi lấy chồng, thi có gáy kia nên như thế nào ?

— Nêu nói rõ hết tình yêu và tương lai của mình cho cha mẹ rõ. Xưa nay xảy ra nhiều việc ép duyên chỉ tại các

cô cử giáo giấm bay rợ rợ sỹ hãi không nói rõ lâm sự minh cho cha mẹ biết. Nhưng người yêu của thiếu nữ có việc lâm chưa đã, hay là ra có trong lai gi không ? Biết đâu cha mẹ không chỉ nghe đến hạnh phúc của con gái, nghĩa là chỉ muốn tránh cho con một cái tương lai không đẹp.

Hai Cảnh, Hanoi. — 1) Có nhiều người độ 16, 17 tuổi, thích xem dã các sách, báo, nhưng không đủ tiền để mua, phải mua vở « mượn » (cách « dẫu đọc nhà ván »), tuy họ biết rằng nhà ván là không nên ; có đáng trách họ không ? Có nên khinh họ không ? Có nên bảo các đại lợ (bay các người có đủ đứng nên cho họ mượn hay thuê không ? Biết rằng người ấy rất ham mê văn chương, nghệ thuật, khoa cao, v.v., nghĩa là tất cả những cái chỉ sách báo có thôi).

— Đinh Nhì thi thi sôig cb nên trich. Giả lại biết trước rằng sự ham văn chương và nghệ thuật kia sẽ tạo được một nhân tài trong lai nữa, thì không những không nên bảo người có sách đứng cho mượn, lại còn khuyên họ cho mượn thực nhiều lần. Phải một lợ : khó lòng biết trich được điều đáng mừng đó.

2.) Phơi nắng (cả he lâm đồng) có tốt không ? (Như moi, thi khỏe mạnh, cao lớn có phải là nhờ ở « cõi trân phơi nắng » luôn luôn không ?) Độ 16, 17 tuổi lập barre fixe, bas paralleles, porallèles, thi cần người lại phải không ? Có nên tập abovez không ?

— Phơi nắng là một sự cần cho những người li khi để cho nắng chiếu vào người và do đó sinh ra một vài chứng bệnh về mén. Ở xít ta, nhất là về mùa hè, sự phơi nắng không cần cấp lâm. Mùa đông, cặp ngày có nắng, suốt nắng ở chỗ khoang và sôri về buổi sáng vào khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ cũng là một điều hay, có thể có lợi cho những người xanh xao. Nhưng đừng nên tin ở biến lực của ánh nắng một cách thái quá (cô người ham sôri nắng đến thành ốm).

Người emojie khép mạnh, cao lớn là tại « giòg » họ vẫn thể chịu không phải tại phơi nắng luôn. Ở tuổi nào tập các môn thể thao cũng được, miễn là biết theo đúng độ mực của tuổi mình và sức vóc mình.

M. H. Tourane. — 1) Một người dân và bị chồng hành lợ, đánh đập có quyền Xin ly dị không ?

(Vé n tiếp trang 18)

người ta thường lấy tầm súng của những đại bác ngày nay làm cứ để định « hải phái ». Như vậy là một điều rất hợp lý và cũng là cái « quyền » phải được kính trọng.

Một khi đã vượt qua giới hạn đã định thì biển khơi là của « Lỗi thay moi người » và sự di lại được ngoài vòng mọi sự bó buộc và tất cả những việc can thiệp áp bức, mà nếu trái lại thì có thể coi như những hành động khiêu chiến.

Ngoài pháp luật

Tuy thế, tiếc thay, có những dân tộc không tòn dám xả tội những

điều công nhận có tính cách nhân đạo và trọng những ước khoác

đóng kinh của các nước. Đối với

dân tộc ấy thì không làm gì có hải

phận, cũng không có những điều

đồng nhân bằng vào tầm súng.

Cho nên không ai cầm họ, như mới đây bác sĩ Goebbel, tổng trưởng bộ tuyên truyền Đức & ngoại q. ống dã làm, là gán cho

Pháp, Anh, Ba-lao và Phắc-ao tất

cả những tội trái với quyền phap,

tất cả những lợ không giữ lời hứa,

nói tóm lại là tất cả những tội lợ ..

Nhưng thay thế nào có ai tin ..

(D. I)

T. Miễn dịch

CÔNG HIỆU VÀNG ĐỒN

Thuốc đau màng óc gia - truyền Thượng - Đức

NHỮNG NƠI CÓ BÁN :

THUỐC NGỦ :

Hanoi : 15 Mission (gần nhà thờ lớn)
Haiphong : 37 Paul Doumer
Hadong : 25 Nguyễn-Hữu-Đỗ và 34
Daillier.
Phutho : 14 Rue de la Gare
Hòa-Sinh : Lâm-khé, rue Phuong-Lâm

Vì có bệnh đau màng óc, nay người ta mới thực thi thuốc Annam cũng có phương hay hơn thuốc khác, vì nếu mắc bệnh đau màng óc mà muốn khỏi chết, thì chỉ dùng thuốc **Đau màng óc gia truyền THƯỢNG-ĐỨC** là khỏi ngay. Thuốc này đã cứu được hàng vạn vạn người, trước khi dùng không còn lo ngại gì là thứ thuốc không công hiệu. Những người bị cảm hơi ngờ là bị đau màng óc dùng thuốc này chỉ 15 phút khỏi hẳn. Thuốc bán mỗi phong 0p 30, một hộp bốn phong 1p.00. Thuốc ngủ 0p 16 một lọ. (Tại phòng thuốc THƯỢNG-ĐỨC ở 15 Mission Hanoi và 37 Paul Doumer Haiphong có biển không thuốc ngủ cho các người qua lại muôn dùng ngay). Ở các tỉnh ai dùng đại lý bán thuốc Đau màng óc cũng có thuốc ngủ để biểu cho khách hàng. Ai muốn dùng xin viết thư về ngay và đề cho : THƯỢNG-ĐỨC 15 Mission Hanoi.

VÀI MÔN THUỐC HAY KHẮC

BỒ-PHÒI Dùng chữa các bệnh ho lâu năm, và để phòng bệnh lao rất công hiệu. Giá 1p.00 một hộp.

TUẤN-BỒ HUYẾT-HẢI : Chữa các cô các bà mao xấu, kinh không đều, hành kinh đau bụng, người xanh sao gầy còm, ra khí hư, chỉ uống một hộp thấy đỡ. Mỗi hộp 1p.50, nếu muối dùng thử một hộp xin tinh giá đặc biệt 1p.00.

KINH-TIỀN TỤY-TIỀN : Chữa thận hư, liệt dương, tinh khí bất cố, giao hợp chóng xuất tinh. Mỗi hộp 1p.00.

LĨEU HOA HOÀN : Dùng chữa bệnh lâu, 0p 50 một lọ. Nhẹ 2 lọ nặng 4 lọ, chữa hoan không khỏi sẽ được hoàn lại tiền, giá từ 8p.00 đến 20p.00.

THƯỢNG-ĐỨC
15 phố nhà Chung (Mission) - Hanoi

ĐẠI-LÝ :

HÀ-BỐNG : 25 Nguyễn-Hữu-Đỗ, và 24 Daillier (trước cửa chợ) **PHÚ-THỌ** : 14 rue de la Gare, **HÒA-BÌNH** : Hiệu Lâm Khê phố Phuong Lâm, **HAIPHONG** : Võ-Tân 37 avenue Paul Doumer, **BẮC-NINH** : Vinh-Sinh 164 Rue Tiêu-av, **HÀ-DƯƠNG** : Quang-Huy 25 Maréchal Foch, **NHA-TrANG** : Nguyễn-Dinh-Tuyêñ Tailleur, **THÀNH-HOÀ** : Thái-Lai 72 Grand rue, **HUẾ** : Thành-niên 43 Rue An-Cựu, **TOLLANE** : Lê-công-Thanh A. du Musée.

HAI CON MẮT

TRUYỀN NGẮN của KHÁI-HƯNG

thể thoi, chư sự
thực thi tao chưa
bé ra với ai một
lời nào. Nhưng sự
thực thi chính tao
được của. Ngày
xưa, tao nghèo
lắm, thường dì
gánh thuốc lào
thuê cho người
làng, hoặc làm
bất cứ công việc
giờ dè được một
ngày Lai bữa cơm
và vài tiền quý,
có khi giờ làm
đói kém, chỉ được

một ngày hai bữa cơm thôi cũng đã
là may lầm rồi.

« Một hôm tao dào móng làm
nhà cho ông chánh Thá. Lúc
ấy đã chiều tối, ai rãy đã nghỉ tay
sắp sửa ăn cơm. Nhưng tao còn dào
chơi vải nhát thường nữa. Có lẽ giờ
xui khiến ra thế, vì có ai bắt mình
làm đâu ! Mà náo mình có làm việc
cho mình cho cam !

« Bỗng giữa những tiếng giục
giá : « ra ăn rồi, anh Niệm ! » tao
chỗ tay và tao nghe thấy một tiếng
cách : lưỡi thường của tao vừa xiên
xuống một vật rắn như thành cái
tiều sành vậy. Tao cúi xuống bới
nhìn thì đó là một cái vai nhỏ dày
nắp, mà nắp lại gần trát bùn rất
cần thận. Tao đỡ rằng trong đó có
vật quý, nên vội lấp lại, điềm nhiên
đi ăn cơm với mọi người.

« Đêm hôm ấy tao xin ngủ lại chỗ
xưởng làm, như thế là một sự rất
thường, vì tao vẫn ở làm thuê cho
ông chánh có khi trong luôn dăm
ba hôm nữa tháng, không về qua
thá. Tao chờ đêm khuya vắng, và
chỗ móng dào bới đất moi lên một
cái vai chỉ bằng cái vai nón cà nhò
ấy thôi. Nhưng mà tao bê lên thấy
nặng quá. Nền nhà mới dựng vào một
khu vườn rộng, vì nhà ông chánh
Thá giàu lầm, đất ở thành thang
cố tới vài mẫu. Tao bèn đem cái vai
của tao tới một bụi chuối rậm rồi
mở nắp lấy hết những vật ở trong,
gói vào rè rách giấu đi. Tao cũng
không biết đó là những vật gì. Mai
hôm sau đem về xem lại mới biết
là vàng, toàn những vàng thời... »

Ông cùu ngừng kể. Các con cháu
vẫn im lặng đứng chờ, vì chưa
tự nhiên trong trường tượng đón
một vị thần hiện ra, trên trán
ngồi trên bệ, một vị nữ thần mang
gần như trâm và hai con mắt to
thao lão long tráng tròn, long đeo
vòng. Rồi phô tung bén dán

thấy có liên lạc giữa hai con mắt
vuông với cái vại vàng chôn. Sau
một lúc lâu, ông cùu lại nói :

« Vậy tao chắc nay... nó đòi của,
nó theo tao, nó đòi của. Hai con
mắt nó hiện ra — kia, nó đương
hiện ra kia, — hai con mắt nó về dề
báo cho tao biết... dề báo cho tao
biết rằng... tao đã đến ngày... tận
số... »

Ông cùu nghẹn ngào như bị hai
bàn tay vô hình bóp cổ. Người con
cả ông ôn tồn an ủy :

— Thưa thầy, thầy được của
là giờ cho thầy. Của ấy là
của giờ. Nếu là của ông cha ông
chánh Thá thì sao ông chánh lại
không biết gì, xưa kia ông ta lại
không nói gì, mà các cụ tiền nhân
cũng không báo mộng báo mị gì cho
ông ta hay, nhất là tại sao của ấy lại
không lọt vào tay ông ta. Lại điều
này nữa khiếu con tin chắc chắn
rằng giờ dành của ấy cho thầy. Là
sao thầy lại thấy cái vại dề vàng
giữa lúc nghỉ việc ? Nếu thầy dào
dược sớm hơn, vào buổi sáng bay
buổi trưa chẳng hạn, thì có phải đã
làm ý lên và ông chánh đã nhận mất
vàng rồi, còn đâu. Không, con dam
quả quyết rằng của ấy là của giờ chứ
không phải của tôi tiền ông chánh.
Của giờ dành cho thầy. Vì xưa
xưa hay kiếp trước thầy đã tu nhau
tích đức nhiều lắm.

Ông cùu mím cười nhắc lại :
« Thấy dã tu nhân tích đức nhiều
lắm ? ». Ông nghĩ đến những việc
ông đã làm : nào cho vay nặng lãi,
nào cầm varden, cầm ruộng, cầm nhà
của con nợ, nào trùm gao lạt không
bán làm cho giá thóc gạo cao lên
trong khi bao nhiêu người chết đói.
Và ông lầm bầm : « hay đó là hai
con mắt của bọn ấy đến đòi mạng
đến bắt mồi phải đem mạng mình
ra mà thế mạng ? » Nhưng ông nghe
tiếp ngay — vì trong khi nói, tinh thần
ông sáng suốt khác thường : « Nếu
là mắt chúng nó thì sao hai con mắt
ấy lại là lung thể ? Sao lòng đền lại
làm thân ! »

Tự nhiên trong trường tượng đón
một vị thần hiện ra, trên trán
ngồi trên bệ, một vị nữ thần mang
gần như trâm và hai con mắt to
thao lão long tráng tròn, long đeo
vòng. Rồi phô tung bén dán

bé dám... chỉ còn lại hai con mắt
dám dám nhìn ông. Ông kêu lên :
« Giời ơi ! hai con mắt ! hai con mắt
vuông ! » Và lắc đầu xưa tay duỗi
cả con cháu ra ngoài phòng.

Mấy người con bàn nhau về căn
bệnh cha. Họ đoán có tiền oan
nghiệp chướng chi đây. Họ liền mời
các nhà sư đến lập đàn ở sân đền tụng
kinh, giải ách cho cha. Đêm cuối
cùng, các sư cúng chúng sinh; mỗi
nhà sư tốt giọng hát những bài ca
chiêu hồn để gọi linh hồn chúng
sinh về nghe kinh phật, trong đó có
đủ các hạng khốn nạn, cùng khổ
trong loài người.

« Nào những kẻ xa cơ, lỡ bước... »

Bỗng ông cửa kêu rú lên một
tiếng rồi ngất đi.

Và ông mơ thấy ông thất thần trên

lâm tăng phân tinh mịch của nơi
miếu vắng. Ông tự bảo thầm : « Minh
chỉ việc thò tay ra bốc một nắm bỏ
túi là sẽ có cơm ăn, là sẽ không chết
đói ». Và ông thò tay ra thực. Nhưng
ông lại rút tay lại, tưởng như có ai
ghé mắt dùn dùn đứng nhìn. Ông
ngồi đến chuyện mường, chuyện
thờ, những chuyện ma xó giữ nhà :
minh vào nhà lấy trộm vật gì trong
khi chủ đi vắng; con ma sẽ đọc tên
vật ấy lên rồi nó theo rời mình mà
bóp cổ cho mình chết. Tự nhiên, ông
rung rợn, dựng tóc gáy, vội vã bỏ
di.

Đi được một quãng, ông lại quay
về cái nia tiền. Ông định bụng cứ
lấy một ít dù ăn cơm rồi chết thì chết
cũng cam lòng. Chết còn hơn đói.
Giữa lúc ấy một người đi đến. Ông

cái gáy, và ngược mệt rỗng dục như
nhìn trời, miệng kêu than như ca
bát : « Con người thi có, con mắt thi
không... » Trong rồ có hai dòng
trinh. Mắt ông cùa như đán vào đó.
Ông đứng im một hồi lâu, tai như
lắng nghe câu van lơn của người
ăn mày. Nhưng sự thực ông đương
ngủi thầm : « Nô mù, nô mù ! Nô
không trông thấy mình... Quanh
đây không một ai... » Và ông cùi
xuống, lắng lắng cùi xuống, rón rén
nhặt hai dòng trinh thu vào trong
bọc.

Rồi ông hấp tấp chạy, như sợ
người mù đuổi theo. Ông vào chợ
mua bát cơm đầy ăn ngon ngọt. Ăn
xong ông quay về con đường cũ.
Qua đầu đường, ông vẫn thấy
người ăn xin ngồi nguyên chỗ cũ,
và trong rồ của nó hai dòng trinh
vẫn còn. Ông mừng thầm tự nhủ :
« Thị ra mình mơ thấy mình lấy
hai dòng trinh của nó. Kỳ thực
minh có lấy đâu ? »

Tới miếu cũ, ông ngắm lại cái
nia. Lạ lùng chưa bao nhiêu trình
trong nia đã sắp thành từng đồi
một. Và chỉ trong một giây biến
thành những cặp mắt. Những cặp
mắt ấy to mãi ra, to mãi ra và trừng
trừng nhín thẳng vào mắt ông,
những cặp mắt long tráng tròn, long
đen vuông. Cùng một lúc, tiếng ăn
mày cát lên từ phía, giọng nghe
thê thảm : « Lay ông lay bà, ông bà
thương con, con người thi có, con
mắt thi không ». Rồi bao nhiêu cặp
mắt vuông bay tới tấp vây chặt lấy
ông cùa... »

Ông kêu rú lên : « Giời ơi ! hai con
mắt vuông ! » Rồi ông tỉnh mộng.

Ngoài sân, tiếng nhà sư đọc bài
chiêu hồn chúng sinh giọng trầm
bồng như kẻ ăn mày kêu dường.
Ông cùa thò hồn hồn rồi lại ngất
di.

Sáng hôm sau, ông gọi các con
đến đổi dăng :

— Cha nhiều tội lầm. Cha ở ác với
rất nhiều người, nhưng với hai con
mắt... với hai con mắt vuông ấy
thì cha... chết mất. Đó là hai con
mắt bịt, hai con mắt trần, chứ
không phải mắt thần mắt thánh
nào cả như cha vẫn tưởng nhầm.
Ngày ấy... đã lâu lắm, nhưng mà
thôi, đã có các con chuột tội cho cha.
Ngay hôm nay các con cho rao mõ
răng luôn năm hôm cha phát chán
cho những người đòi khó trong khắp
vùng này. Mỗi người, các con cho
một bát gạo với hai dòng trinh. Hai
dòng trinh các con nhớ chưa ? Đó
là cha trả nợ, còn bát gạo là cha
trả lãi.

Chiều hôm ấy, ông cùa nghe tiếng
mõ rao, và biết rằng các con ông sẽ
làm theo lời ông đã đổi dăng. Ông
sung rướng mím cười trong giấc
ngủ cuối cùng : ông chắc chắn sẽ
thoát khỏi súc áp bách, sự thôi
miễn của hai con mắt vuông.

ĐI-TINH
TRỊ KHỎI DƯỚC KHÔNG ?
Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tinh
đám, khỏi phải chán nữa, các bạn
cũng biết hình-trạng và những tai hại
của bệnh ấy làm cản-đổi không phải
bao nhiêu đời của thành-nên.
Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là
không thể trị.

Nắng tập thể-dục, sống ngoài ánh
sáng, tránh những điều qua khép
tích đến dục-linh, ăn uống điều độ
là phương-pháp trị bệnh Di-Tinh
tốt nhất.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng
có tập thể-dục mà còn uống thuốc
Cố-tinh Ich-tho-hoan mỗi ngày, tài
cái kết-quả còn mau lẹ hơn nữa.

Đúng thuốc Cố-tinh Ich-tho-hoan,
các bạn được chắc chắn trị bệnh
Mộng-tinh được mau, và nếu bệnh
nặng đến Di-tinh hay Huyt-tinh, dùng
như lâm trong 5 hộp là thật mạnh.

Cái hay của Cố-tinh Ich-tho là
chỗ bình không bao giờ trả lại

Một hộp 1p.00

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc :
VŨ ĐÌNH-DĂN
Chợ-lớn, Saigon, Phnom-Penh
VĂN-HOÀ
8, Centennals, Hanol

QUẦN ÁO TRẺ EM

Mùa hè năm 1940
bán buôn bán lẻ
khắp Đông-dương

VINH LONG

Các nhà buôn nên
viết thư về hỏi
giá và lager mẫu.

53 — Rue Citadelle — Hanol

OUVERTURE
LE SAMEDI 14 OCTOBRE 1939

CABINE PROPHYLACTIQUE

du Docteur HY

Ancien Interne de l'Hôpital
St Lazare de Paris

Spécialiste des
maladies vénériennes

Ouverture en permanence
la nuit de 22 heures
à 6 heures du matin

Pour tous soins préventifs contre les maladies vénériennes
(Để phòng bệnh hoa-liệu)

N° 2, RUELLE HỘI-VŨ

con đường nắng, chân mỏi, bụng
đói. Hai bên đường lúa mọc xanh
ròn, người làm việc đông đảo. Họ
hát những câu ca dao mà ông cũng
thuộc và những khi dì gặt hái ông
thường hát.

Tới một cái miếu con ăn trong
bóng cây da um tùm, ông dừng chân
ngồi nghỉ. Một tia hy vọng vụt chiếu
rọi vào mắt ông : ông vừa trông
thấy kê trước cửa miếu một cái nia
dầy những xu và trinh... Ông đưa
mắt nhìn quanh: Không một ai.
Mấy nén hương cắm trên một khế
vàng tỏa mùi thơm lạnh lẽo và càng

sợ hãi nấp vào sau gốc da. Người
kia thản nhiên qua miếu, và ông
nghe thấy hắn ném vào nia một dòng
trinh. Chờ cho người ấy di khỏi, ông
lại nhô ra, đến bên cái nia, dám dám
nhìn. Nhưng vẫn không sao dám
thò tay ra nhặt vài đồng trong đám
tiền trinh... của thánh. « Của thánh... »
lấy, tội chết, thánh quật chết ! » Ông
cửu Niệm thi thầm. Rồi quả quyết
di thẳng.

Một quãng xa, ông gấp trên
một con đường rẽ vào một cái
chợ dương hợp, một chi ăn mày
ngồi phục bên một cái rổ, một

KHÁI-HUNG

CHÁY

CHUYỆN VUI

— Thời! Tôi phải điAVOR để quên những nỗi buồn!
— À chết! Nhìn ra anh đừng có quên món nợ của tôi nhé!

Của N. C. Chúc

Lấy gì làm to.

— Ông Tú là một người « mặt to tai lớn » & vung ta đầy.

— Mắt choắt bằng ba đầu ngón tay cheo thì còn lấy gì làm to!

Có mõi mõi lần.

NGƯỜI PHU XE — Trong ba năm keo xe, chỉ có mõi mõi lần là tôi được ngồi trên xe cao xu cho một người khác keo.

NGƯỜI BẠN — Bạn nào thế?

NGƯỜI PHU XE — Rận tôi đương keo xe ở đường Gambetta bị ô-tô kẹp phải...

Chuột ở đâu?

THẦY GIÁO — Chuột ở đâu?
TRÒ TÌNH — Ở dưới nước ạ.

THẦY GIÁO. — ?...

TRÒ TÌNH. — Vì người ta bơi ở dưới nước thường bị chuột rát a.

Ý nghĩa của dấu trọc.

Sz dè dâu trọc là vì lục ngữ đã có câu ; « Ô, cái lòc, mèi cái lòi », mà dã xuất gia dâu phật thi hàn là không mõi cõi mõi... « cái lòi » nõ.

Thảo nào!

— Góm, thằng Sì nó hứa cho mình mượn quyền chayen đến hai mươi tuổi rồi mà vẫn không có gì cả.

— Mày không biết nó là con ông nghị à?

Anh hùng.

— Tao vừa mới gặp kẻ thù của tao
— Thế à? Mày làm thế nào?
— Tao ném mũ xuống.
— Giê nhỉ Thế rồi sao?
— Tao chỉ áo ra, tháo giày ra.
— Rồi mìn xông vào chửi.
— Tao... chạy.

Bác-sĩ lành nghề.

NGƯỜI ỐM — Tôi mắc bệnh cứ rứt đàm lồn. Lần nào cũng phải uống thuốc X... mới khỏi.

BÁC SI — Thế à? Tôi phải ghi giấy để biên đơn cho khách hàng mới được.

Của Q Văn

Điếc khôi rồi.

— Anh ạ, tôi khôi điếc rồi.
— Thế à, may nhỉ, mới khôi hay kỏi đã lâu?

— Anh bảo sao cơ?
— Tôi bảo anh khôi từ bao giờ?

— À tôi vừa ăn xong : gỏi họ làm khai đã.

Nhà tôi.

— Nhà tôi thật là xoàng hếch chõ nói.

— Lại còn xoàng, anh phải biết cù la cho anh hếch hếch một nghìn đồng.

— Thị vẫn, nhưng tôi không chịu được, vì nó bẩn tiện mà lại hép hỏi làm sao ống ! không có vẻ gì là mới cả.

— Mới thì oè làm gi, lại tò chim già.
— Chim già ! ! ... tôi nói chuyện cái nhà của tôi kia chứ.
— À... à... à!

Của V. Khuê

Một sự đau đớn

THẦY GIÁO giảng bài — Trừ những cái đau đớn ngoài thân thể mà ta có thể trang thay được, còn có những cái đau đớn mà ta không trang thay được. Ba! anh hãy làm một thí dụ!

BÀ — Thưa thầy, đau đớn a.

Bóng sự thay.

THẦY GIÁO ra đều bài luận — « Lá hình đang ống nội anh »... Năm viết một loáng đã xong và đem bài rfp. Tăng ngạc nhiên về tài lâm

nhanh chóng của học trò, với đọc thì chỉ thấy có một câu gọn短短 : ông nội tôi mệt lùi hối lỗi chưa ra đờ.

Lý luận.

XÃ XÉT — Bác ỷ a, tại sao luật đi đường cứ bắt xe cộ và người phải đi mé phải nhỉ?

LY TOÉT — Thế có luật nào khuyên người ta làm điều trái dân. Bao giờ cũng theo phái chủ! Luật đi đường cũng vậy.

Cửa Đô đô, Hanoi

Chậm quá.

— Thưa ông cần, hôm qua tôi bị mất cắp cái ví, nhưng tôi nhầm, tôi vừa tìm thấy trong túi.

— Chậm quá rồi, vì thằng ăn cắp đã bị bắt.

Một người ốm nặng.

TOE khoe với bạn:

— Anh phải biết, chứ tôi, ba lần tôi bị đốt lò bỏ rồi.

— Chắc họ thấy bệnh anh nặng quá.

— Không, tại tôi không trả tiền thuốc.

Cầu lợi.

— Ngày anh, tôi vừa thay cái ổ-tơ của anh mất cấp hôm nay. Tôi thấy ở hiệu X...

— Có, tôi biết rõ.

— Thế sao anh chưa đi trình cầu?

— À, tôi đợi họ thay xong mấy cái bát-hũ cũ của tôi đã.

Cửa v. Khoa

Khô ráo.

THẦY GIÁO — Ông nặng, vật gì cũng khô ráo.

HỌC TRÒ — Thưa thầy, thế sao người con vẫn uất.

Xiếc hairy.

— Hôm qua, xéc diễn hay quá.

— Ủ hay thật.

— Thế sao mày bảo không có tiền, không đi xem.

NÓI CHỮ

MKHACH

— Chịu đòn thủng chẹp thành thử thiếu mất một năm.

— Ở cái sự thiếu niên này có hại gì

— À, tao đứng ngoài nghe thấy rõ tay làn.

Cửa Foley

Bắng nhau.

Cha thay Tý nhìn anh ăn bánh, nói rằng « xem cái bánh nõi nhỏ thổi cho em Tý một cái ».

Anh — Thưa bà, mõi cái bánh đều đong nhau cả ạ.

Xưa nay những hộp ruban dành để đeo vật di vật là phi bao trùa. Từ xong, cóp nhất gửi lại bao nhiêu x 10 hộp có rouleau

Còn chất ruban không rõ, rách

LIBRAIRIE DE

11 Boulevard de

Talley

Các bạn làm việc
và tư sở ném

QUẦN

VUI VĂN-BÌNH

Trời khích. Các ông lý ông xã như vui lây, phá lên cười, át cả tiếng nổ của đồng cơ.

Xe đang chạy, tiếng cười nói đang huyên náo, bỗng thấy chậm dần lại. Tiếng vặt-tết đồi, tiếng phanh rit, toàn thân xe chồm lên, rồi đứng hẳn. Bác tài nhảy bò xuống đất, kêu ầm lên, như phát điên:

— Cháy ! cháy ! các ông các bà xuống ngay không chết cả nút bảy giờ :

Hành khách xô nhau chạy xuống như ong rồ iò.

Tôi còn ngo ngạc lìm tên xe chày ở thùng chứa súng bay ở buồng máy thì nghe thấy ầm ầm tiếng cãi nhau giữa đám hành khách vừa nhảy xuống.

Một người ăn mặc chung chạc túm cõ áo một ông lý, phản vua :

— Anh hút thuốc lá đánh cháy quần tôi. Năm mới xúi quầy, anh muốn sống đèn ngay quần tôi đi !

Lúc đó, chúng tôi mới rõ mồn khét ban này là do quần người hành khách kia bị đốt thuốc của ông lý

biết mất một miếng bằng bàn tay. Tôi bắt đầu lo thay cho ông lý bị túm quả tang, phải dồn quần năm mới, rồi quanh năm chỉ dồn quần cũng đủ sợi nghiệp.

Nhưng sự ngạc nhiên của chúng tôi đã hết: đầu Ông lý ông đang rất đì giày giắt trong cặp quần, bộ xuống đất, sõ chân lên. Đoạn, ông cầm cán ô, gạt phăng tay người bá là khích bị nạn kia ra, dõng dạc nói :

— Anh đừng lèo, anh nói bầm bồ, đồ quấy đồ quá. Anh ngồi cạnh tôi từ ga Phú Thọ. Anh bú thuốc lá, tôi cũng hút thuốc lá. Tay anh cầm một điếu thuốc lá. Tay tôi cũng cầm một điếu thuốc lá. Nếu tôi vô ý đánh cháy quần, sao tôi không đánh cháy quần tôi, tôi lại đánh cháy quần anh ?

Bồi giọng xứng xộ, ông lý quát lên :

— Tôi bảo cho anh biết: chứ đây không chịu lép dầu nhớt ! Đây đã từng làm việc quao, lén lút, xuống phủ, có khi ra đến tòa thương thám, mắt tiễn trám, bạc chục cho trạng sư rồi. Năm mới anh lại va cáo, phải không ? Làm rông cả tám người ta. Anh muốn yên lành thì nói lại một câu tử tế, không có gǎn dồn dây, anh vào quan đồn với tôi.

Quay lại chỗ hành khách, ông lý tiếp :

— Ai mặc thế mà không hiểu luật. Va cáo, có rủ tú. Chỉ một lá đơn vào phủ cũng đủ bỏ xác...

Cuộc tranh luận còn chưa kéo dài. Nhưng bác tài đã bắt đầu xếp hành khách lên xe. Người ta tranh nhau ngồi vào chỗ cũ.

Người hành khách bị nạn, tay che quần, bộ mặt tái nhợt, bước lên xe, nhưng cố ý ngồi tránh xa ông lý to mồm kia.

Cùng lúc ấy, ông lý miệng phi phèo điếu thuốc hút dở, tay cầm ô, tay xách giày, ghé vào tai tôi, thầm mật :

— Cảnh tôi đánh cháy quần nó đấy, ông ạ. Được cái mình cũng hoạt, không có phải dồn nó thì róng quanh năm !

Tôi mỉm một nụ cười ngoại giao, nhưng bất sứ: chú ý đến điếu thuốc lá của ông lý.

Văn Bình

Một quyển đĩa dù mới :

PHÚ THO TỈNH BÌA CHÌ

tác giả : PHẠM - XUÂN - ĐỘ

Kèn học Sơn-tây

Gá Op.45. Tông phát hành :

NAM-KÝ, 17, FRANCIS GARNIER

HANOI

« Được đọc một quyển sách nái về quê cha đất tổ của một người đã trai ở nơi ấy mấy năm ròng, soạn theo phương pháp khoa-học, xếp đặt theo thứ tự hợp lý thì còn gì thú vị bằng ». NGUYỄN QUANG O ÍNH

LUYỆN-TẬP THAN-THÈ

Những kết quả « nên thơ » của cuộc đời sống lười biếng an nhàn

NHỮNG người thường rằng sống ở loi cũ việc ăn cho thật no, ngủ cho thật kỹ, uống rượu, hút thuốc cao nhiều, thế là đủ rồi, cần quất gì phải vận động hoặc: mãi công tập luyện nữa. Cố

ông chặc lưỡi một cái rồi bảo tôi: « Ngày hai buổi đi làm, ngồi cõm mấy giờ, gãy cả lưng, cõi mông hết giờ về đến nhà nằm ướn ra một lúc cho sướng, còn nói gì đến tập với luyện ». Nói rồi, các ông ấy lùm dim con mắt lại, tướng tượng ngày đến cái khoan khoái nằm trên giường, đến chép rợp rongan và miếng thịt béo, rồi vẻ sung sướng hiện ra nét mặt. Các ông ấy cứ vêve sung sướng và hưởng cái cảm giác an toàn, dài các cửa minh cho tới một ngày kia lú nhien một trận ốm « thập tử nhất sinh » đến làm các ông ấy phải nằm liệt giường độ và khóc và tiêu tốn chừng dăm trăm bạc thuốc, lúc đó các ông ấy mới thấy hết cả cái sướng và vê tự-não của mình.

Nhẽ: người lấy làm lạ lùng tai sao cứ bị cái bệnh tép nó theo đuổi ám ảnh, làm cho trong người bức bối, khó chịu, và lấy làm ngạc nhiên hết sức mỗi khi cởi áo đứng trước gương thấy ngực càng ngày càng lép lai, da càng ngày càng xám đi, tinh thần đêp bơi trống lảng mỗi khi đi bộ độ dã u chục bước hoặc mới đến một công việc gì hơi nặng nhọc một chút.

Chính mắt tôi đã từng thấy những ông và nhất là những bà, tuổi mới ngoài ba mươi, mà mỗi lần lên hoặc xuống được bộ: lão thang gác là phải « ngồi thở cái đã » rồi làm việc gì mới, làm được.

Ai cũng hiểu rằng thài thè gầy còm, xanh xao là yếu đuối, bệnh tật; nhưng chắc còn nhiều người cho béo là khỏe mạnh và sung sướng. Quả vậy ! Nhiều ông bà thấy mỗi ngày thê minh càng nặng thêm, bụng mình càng xệ xiếng, đôi má càng « bánh đúc » thêm, và mỗi khi đứng lên ngồi xuống, những lớp mồm ở cõi và ở lưng rưng rinh thi lẩy làm khoái trá lảm, mím cười tự đắc: « minh phát phì ! số minh giàu có khác ». Mà quả các ngài đó phong lưu-thật. Cứ nhìn ngay cái vẻ hờ hững của họ ngồi tiêm xep trước những mâm cơm đầy cao lương mỹ vị, thì đủ biết.

Họ sống hết sức « sung sướng » tuy rằng luôn luôn họ nhức đầu, chóng mặt, tuy mồi, tháng dăm kỵ

họ đầy bụng, tức hơi, hoặc « cảm mạo phong hàn ». Nhưng có cần quái gì chỉ một liều Kalmine hay một gói thuốc bột của chủ khách hàng будем là khởi đầu !

Thế rõ một ngày kia, các ngài đó thấy trong bụng làm sao nó cứ ỳ ỳ, khó chịu, động ảo một chút gì là không tèo, dày ruột và sảng ngày chẳng bết đối là cái gì.

Đợi để, lúc đau đớn, khó sờ lầm, các ngài mới đi thăm bệnh, và sau khi nghe, khám, chiếu điện cẩn thận, nếu « quan đốc » có bảo cho các ngài biết rằng các ngài bị đau gan, đau ruột, đau dạ dày, trong dạ dày có hơi hoặc dạ dày bị sưng vùn vùn... thì các ngài lấy làm hết sức ngạc nhiên: « tại sao minh « béo » tốt khỏe mạnh » thế mà cũng sinh ra những bệnh quái quỷ ấy được ? »

Quan đốc ngoài mặt tươi cười nói « cưng », để các ngài yên lòng và nhất là để các ngài về băng hái mỏ to cái tủ bac ở nhà ra. Song thực ra thì trong bụng quan đốc đã bết chắc: « đến nước này thi thuốc thành cũng chẳng chữa khỏi bẩn được. »

Nói trắng ra, đã đến cái kết quả đó, chia phần mười các ngài sẽ bị cố tại suối đồi. Lúc đó các ngài sẽ tha hồ mà tức tối và ghen ghét với những anh xe, anh bếp nhà các ngài; tại sao họ nghèo khổ thế mà họ vẫn cứ khỏe mạnh, và ăn uống ngon lành hơn các ngài.

Trên đây là mấy cái kết quả « nên thơ nhất » của những cuộc

dời sống lười biếng, an nhàn trong những gia đình trưởng giả hoặc trang lầu ở xã hội ta

Tôi chưa nói đến những đời sống già dối, những đời sống vất vưởng, chỉ quanh quẩn trong xó xát, trong sở-lam và mussy với chất hẹp, bụi bặm trong thành phố trái bắp với đời sống thênh thoảng, dày dỗ trong vũ trụ, để có được bần máu « lạc quan » và hăng hái của những người khỏe mạnh hoàn toàn và ua vận động ở các nơi hẻ rẽ, núi cao, bết hướng những cái đẹp sơn lâm của tạo vật.

Kỳ sau, tôi sẽ nói đến: « Tại sao ta cần phải luyện tập thân thể ? »

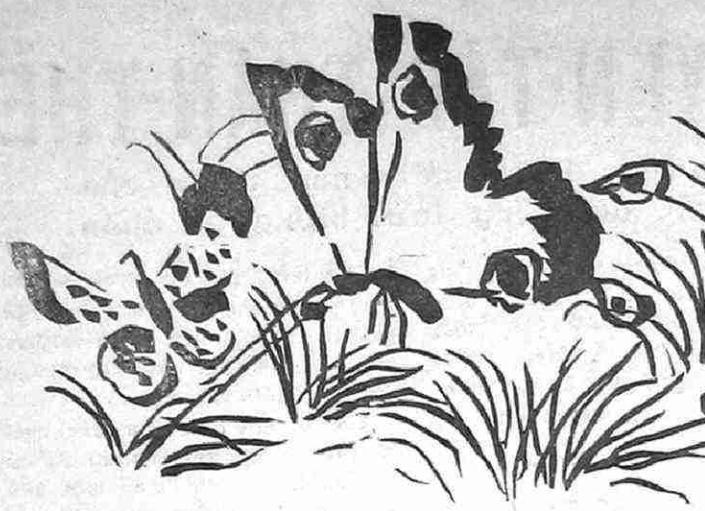
Nguyễn Hợp Vỹ

làm việc công sở sở nên chú ý

ruban đánh máy cũ, đã dùng rồi, phi bài qua. Từ nay xin các ngài dùng lại bản hiệu xung cấp tiền như sau này : Op 50 1p.00 không sờ, rách thì mới có giá trị. LIBRAIRIE GÉNÉRALE NAM-KÝ 17 Boulevard Francis Garnier - HANOI Téléphone 1.232

11

BUỒM TRẮNG

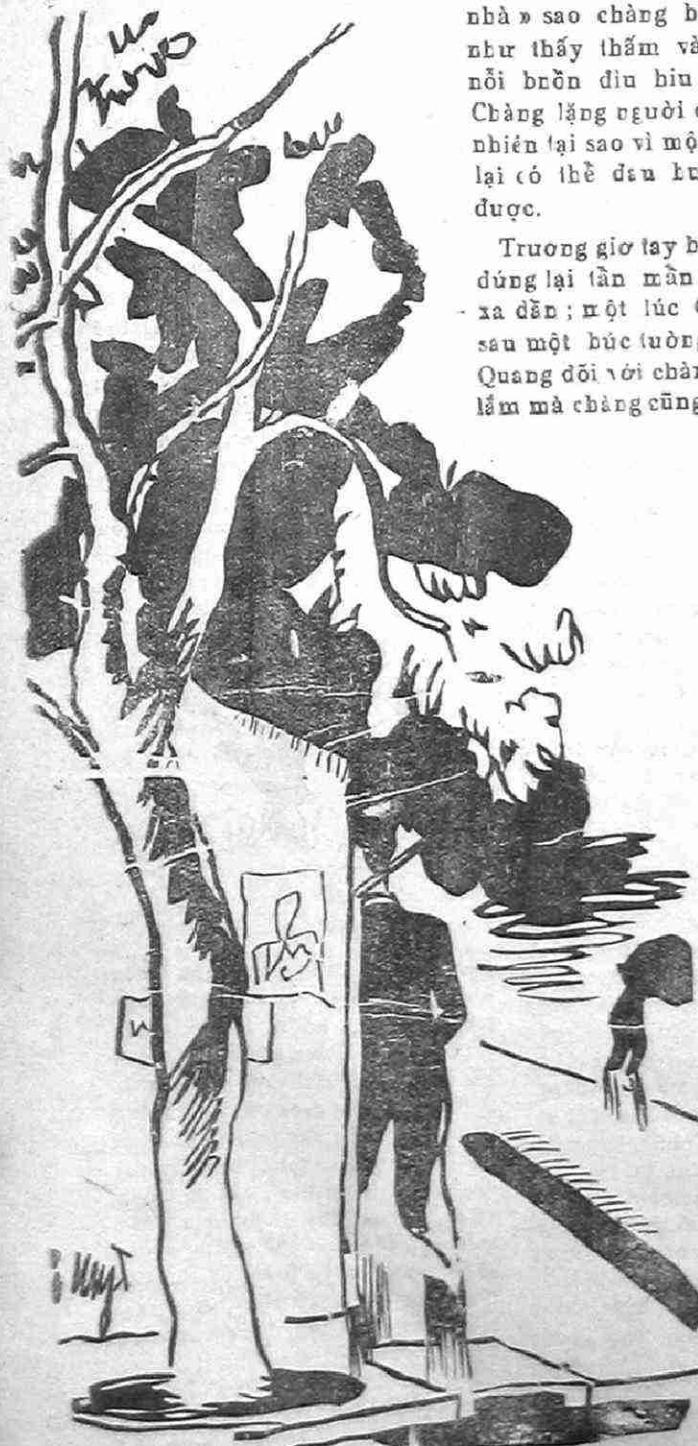

RUONG đưa mắt ra
nhìn Quang và lấy làm
lạ rằng mình trở nên
một người bạo dạn
hơn trước. Quang hỏi :

— Sao hai mắt anh đỏ thắm kia ?
Đau mắt à ?

Trương nói dùa :

— Không. Có lẽ lại uống cà phê.

TRUYỆN DÀI của NHẤT-LINH

(Tiếp theo)

Hỏa nó bốc.

Quang trả tiền, rồi hai người
đứng dậy. Quang hỏi :

— Anh đi đâu bây giờ ?

Trương đáp :

— Tôi ấy à ? Tôi về nhà.

Khi nói đến mấy tiếng « tôi về
nhà » sao chàng buồn thế ; chàng
như thấy thăm vào người tất cả
nỗi buồn dùn biu của thế gian.
Chàng lặng người đi, lấy làm ngạc
nhিen lại sao vì một câu nói cồn cõi
lại có thể đau buồn đến như thế
được.

Trương giơ tay bắt tay Quang, rồi
dừng lại lần mán nhìn Quang đi
xa dần ; một lúc Quang đã khuất
sau một bức tường ở đầu phố. Tay
Quang dõi với chàng không thân già
lắm mà chàng cũng như_ibấy. Quang
đi là bỏ chàng đi
bản đê lại một
mình chàng trờ
vợ trước cuộc
đời.

Cái dự định lúc
nay đã làm chàng
sung sướng, bây
giờ chàng thấy
nó không thật
được như ý
chàng tưởng.

— Đã dành
không cần gì cả,
nhưng khó là
làm thế nào thật
tinh minh không
cần gì cả.

Trương tự hỏi:
— Minh đi đâu
bây giờ ?

Chàng không
muốn về nhà vì
chàng không sao
đủ can đảm để
về nhà lúc này ;
về nhà đối với
chàng bình như
chỉ là nằm đè
cái cái chết đến.
Có lẽ vì thế nên
lúc này chàng đã

buồn khi trả lời câu hỏi của Quang.

Trương thấy điều cần thiết cho
chàng lúc đó là quay. Chàng muốn
chạy theo Quang rồi rủ Quang đi
bất kỳ đâu, nhưng một ý nghĩ khác
thốt đến làm Trương tươi bần bật
mặt, « Trong thấy Thu một lúc —
một lúc thôi — xem ra sao ? » đó là
điều chàng vừa nghĩ đến.

Khi đến nhà Thu, Trương hơi
khó chịu không gặp lúc Thu ở
phòng khách để được nhìn thấy mặt
ngay. Mỹ ra tiếp chàng ; trông nét
mặt và xem cách thức tiếp đãi Mỹ có
về mặt người sắp phải đi chơi đâu.
Trương vờ như không nhận thấy,
nhưng chàng ngượng lắm. Giá lúc
khác thì chàng đã đứng lên từ kiếng
ngay. Lần này chàng nhất định ngồi
cho đến lúc Thu ở trong nhà ra.

— Nêa Thu không ra thì nhất
định ngồi cho đến nửa đêm. Hay có
lẽ Thu đi vắng ?

Chàng hỏi dù Mỹ :

— Anh ở nhà có một mình. Có thể
đi chơi được không ?

— Có một mình thôi. Nhưng không
thể đi đâu được.

Trương tức bức rằng lúc cần gấp
Túi nhất lại là lúc Thu đi vắng.
Chàng toan đứng dậy nhưng chàng
đã thấy trước một nỗi buồn ghê
gớm đợi chàng ở ngoài kia nên lại
thôi ; đã rá rời lê tất nhiên không
sao quay trở vào thăm Mỹ một lần
nữa được. Trương loay hoay mãi ở
trong cái ghế hành ; chàng thấy Mỹ
nhìn chàng như có ý nói :

— Không đứng dậy đi ngay đi.
Anh chẳng có lý gì ngồi mãi ở chỗ
ấy, phiền tôi lắm.

Trương biết là Mỹ rất phiền vì
thấy chàng ngồi mãi. Nhưng chàng
cũng rất phiền vì chưa được giáp
mặt Thu. Chàng biết là chàng dấp
hai người lúc đó có vẻ buồn cười
lắm.

Có tiếng còi ô-tô. Mỹ chạy ra xem
và Trương cũng chạy theo, sung
sướng như người thoát ropy.

Tiếng Thu nói ở ngoài hàng rào.
Trương đứng dừng lại, trong lòng
bỗng thấy êm nhẹ như bông to-

dám mây mù u uất trong hòn chênh
cũng vừa tan đi và một nỗi vui hiện
đến sàng như một quang trời xanh
ấm nắng. Thu và Hợp lê mỉm xách
vào trong vườn một cái bồ nông.
Thu cười nói :

— Đề em xếp lại c ho vào hòm xe
rồi ta đi thì vừa.

Nàng nhìn thấy Trương, hơi ngạc
nhịen :

— Kia, hai anh đúng ý ra đây
à ? Không ra xách hộ em à ? Môi
tay quá rồi.

Trương vẫn đứng yên ; một lúc
sau Thu đương cởi giày buộc bằng
ngừng tay nói :

— Anh Trương hôm nay bình
như có sự gì buồn.

Hợp đưa mắt nhìn Trương bảo :

— Hay là anh đi với chúng tôi đi.
Mỹ như người chợt nghĩ đến, vui
mừng nói :

— Ô nhỉ. Hay đi với chúng tôi đi.

Phải về quê ăn mừng thọ ông nội
nên lúc này Mỹ rất khó chịu thấy
Trương đến chơi ngồi lâu. Cái ý
kiến mới Trương về chơi nhà tự
nhiên thế sao chàng không nghĩ
đến. Mỹ lấy làm hối đã tiếp Trương
một cách quá u lanh, đam và muốn
chuộc lỗi, chàng trả nên rất ân cần
đối với Trương :

— Anh đi nhé. Chết chúa sao tôi
lú ; an lú ruột đến thế.

Trương mỉm cười nói :

— Các anh làm tôi bối rối như
một người biết mình sắp chết. Bi
ết thì đi, nhưng các anh quên không
cho tôi biết là đi đâu.

Hợp và Mỹ cũng bắt lên cười :

— Ủ nhỉ ! Nhưng điều cần nhất
đi ngay được chứ ?

— Đi ngay được.

— Thế là xong. Đì ở lán kia đấy.
Mười ngày. Anh không cần sún
soạn gì cả à ?

— Tôi cứ đi là đi. Còn học thì
các anh nghỉ được, tôi cũng nghỉ
được.

Trương sung sướng chỉ vì chàng
tránh được một việc rất tầm thường
nhưng rất đáng sợ đối với chàng :
về nhà ngay lúc đó.

Vừa nhìn những ngón tay thon
dep của Thu loay hoay buộc các
gói, chàng vừa tự hỏi không hiểu vì
cái gì Mỹ lại trả ném án cắn fai với

chàng như thế. Trương thấy ấm áp trong lòng và từ nay về sau ở trong gia đình Thu chắc chàng sẽ không còn cái cảm tưởng rằng mình là một người xa lạ nữa.

Thu nói :

— Ô hay, ba anh nghĩ gì mà cả ba cứ đứng ngày ra đây thế. Ra đây làm giúp em chút. Mau, không lên tới nơi thì tối mất.

Trương mỉm cười tự kiêu khi nhận thấy Thu dột nhiên vội vã, rối rít tuy không có việc gì đáng vội đến như thế.

CHƯƠNG IV

Trời tối xe mới đến ấp. Tài xế cho xe đỗ ở giữa một cái sân rộng có tháp mây ngọn đèn bão. Người nhà chạy ra đón tới tấp trong đó Trương nhận thấy có bà Bát và bà Nghé, thân mẫu Thu. Bà Bát hỏi :

— Sao mãi bây giờ mới về?

Thu nói :

— Xe hai lần chết ở dọc đường.

Bà Bát trông thấy Trương xuống xe tỏ vẻ mừng rỡ :

— Kia, cả cậu Trương cũng về nữa kia. Anh Mỹ mời cậu ấy lên nhà khách đi. Các cậu chắc đòi lầm thì phải. Gần tám giờ rồi còn gì.

Nghé bà Bát nói, Trương mới sực nhớ là từ sáng chưa ăn cơm, chỉ uống có chén cà-phê với Quang. Chàng nhớ lại cuộc đến hỏi đốc tờ và lấy làm lạ rằng lúc này chàng không bận tâm đến chuyện ấy nữa. Chàng có nghĩ đến cũng chỉ nghĩ thoáng qua. Tay chàng lại sờ vào cuống sô mà sáng ngày đã định đem đổi đi.

Trương có ý tìm nhưng không thấy Thu đâu nữa. Nàng chắc sẽ bị bận bịu với những người trong họ và công việc nhà, không lòng chàng gấp luôn được. Trương theo Mỹ vào chào cụ Thượng rồi lại ra ngay vì cụ đã già lắm không ngồi tiếp truyện được lâu. Ngoài phòng khách rất đông người, nhưng toàn người trong làng trong họ cả. Trương không buồn bắt chuyện với ai, ngồi nhìn các bức hoành phi, câu đối đợi lúc ăn cơm :

— Người nhà ăn cơm cả rồi. Đến lúc ăn thế nào chàng có Thu cùng ngồi ăn.

Nhưng đến khi ăn, Trương cũng không thấy Thu đâu. Lúc chàng rửa tay, một đứa bé mà chàng đoán là em Thu chắp tay sau lưng, đứng dang hai chân tò mò nhìn chàng. Tuy không thích gi đứa bé, chàng cũng nháy mắt nhìn lại nó để làm thân; ngay lúc ấy chàng nhận thấy mình tầm thường và cuộc ái tình của chàng với Thu cũng tầm thường. Một thiếu nữ đẹp, một cậu con trai và mấy công tử làm thân với người em đê được gần chị, cái cảnh ấy đã nhiều lần Trương nhìn thấy và trước kia chàng tự xét chàng sẽ rất tầm thường nếu chàng là một trong những công tử « theo bám ». Bây giờ không ngờ chàng lại ở trong

cái cảnh hoang ấy. Trương tự nhủ :

— Nhưng cần gì làm thường ! Yếu nhau thì đến thế nào là nữa cũng không sợ, còn sợ gì cái tầm thường.

Nghé vậy nhưng chàng vẫn mang máng thấy rằng chàng có thể chịu được hết các thứ điều đứng, túi nhục vì yêu Thu; chịu được hết cái trả cờ sự làm thường.

Trương rู้ Mỹ và Hợp đi xe qua nhà, nhưng ý chàng chỉ cốt gặp mặt Thu; chàng tò mò muốn biết cái đời thân mật của Thu ở trong gia đình. Thu có nói nàng đã sống hơn mươi năm ở đây và tỏ ý yêu mến chốn này lắm. Đến trước thềm một căn nhà đèn sáng chung, ba người gặp bà Bát đứng lại nói chuyện. Trương đưa mắt nhìn vào trong nhà thấy đóng các bà, các cô đương rộn rịp sửa soạn cỗ bàn. Bà Bát nói :

— Ở nhà nóng ruột đợi xe về.

Hợp nói dùa :

— Chắc không phải nóng ruột đợi

Mỹ nói :

— Ngủ thế nào cũng được, miễn là xe chỗ khách khứa. Bây giờ ta về luôn đây nghỉ vì máy lăn đầy xe mệt quá.

Trương náo nức như người thành công một việc ước định đã lâu; chàng nghĩ thầm :

— Không nhân dịp này thì không bao giờ nữa.

Trương lại rút ráത, cho việc miêu

dự định tào bạo quá.

— Giá mình không yêu Thu lắm

thì việc ấy rất dễ.

Không yêu thì

toanh bay không thành mìn

cần quái gì. Đáng này mình yêu, ngờ

nhớ hòng thì chết mất.

— Hay ta hãy đợi ít lâu nữa.

Trương mỉm cười vì chàng nghĩ

dến cái chết nó cũng đương đợi

chàng; không lẽ lại đợi cho đến

khi sắp chết.

Mấy người cùng đi về phía vườn sau. Trong vườn đèn, chỉ còn rõ con

đường lát gạch bát tràng mờ mờ

nữa không rõ xuốp.

Thu nói :

— Cây bông xòe ra một tí, bía lại tắt ngay người ta mới thích trông.

Yên lặng một lát, nàng nói tiếp :

— Nghĩa là cái gì có mong manh mới qui.

Lần đầu tiên Trương đề ý đến sức học của Thu. Chàng biết mang máng là Thu đã dỗ bằng thành chung nhưng chàng không dỗ cho biết rõ. Chàng chỉ biết nhiều câu nói, nhiều cử chỉ của Thu đã tỏ ra là nàng có trí thông minh, biết rộng và có thể thấu hiểu được những ý_nbj phức tạp. Yêu một người con gái chỉ đẹp thôi không có linh hồn phong phú, hơi lả longoose thì tình yêu ấy chỉ là tình yêu vật chất, tầm thường. Trương thấy Hợp vịn vào vai mình. Hợp nói :

— Cái nhà này trước dề cho ông cậu tôi ô. Ông cậu mà độ nọ anh gặp tôi di đưa đám ấy mà.

Trương hỏi :

— Hôm nào nhỉ?

Chàng làm như đã quên hẳn hôm đó, hóm hỉnh Thu lắc đầu mà không bao giờ chàng có thể quên. Nói xong chàng nhìn Thu dò xét.

Lúc đó năm người đã vào đến sân, chờ có ánh đèn sáng. Hợp nói.

— Sau chúng mình cùng lên xe điện.

Trương vẫn ngo_ ngạc làm như chưa nhớ ra.

Hợp nhìn Thu :

— À mà hôm ấy có cả cô Thu nữa cô Thu nhỉ. Cô ngủ gà ngủ gật trên xe điện mãi.

Trương cũng nhìn Thu và thấy vẻ mặt nàng trở nên lãnh đạm. Chàng đoán là Thu đương khó chịu vì chàng không nhớ đến hôm đó; Thu khó chịu thì chắc chắn là Thu xưa nay vẫn yên trí chàng phải nhớ hôm đó.

Chàng mỉm cười, thầm hỏi Thu :

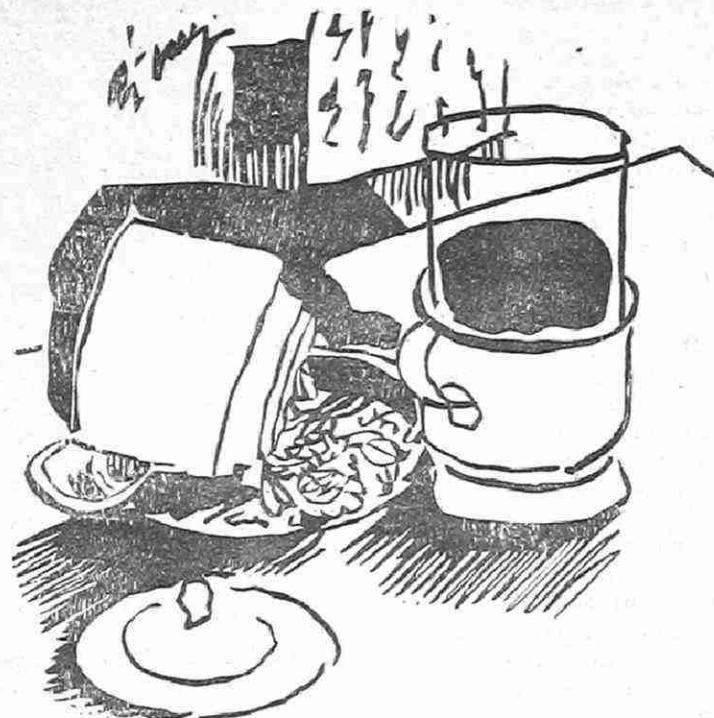
— Có đúng như thế không? Tôi phải nhớ nhưng tôi làm như không nhớ dè trêu chơi đấy.

Trương thấy Thu hơi cau mày nhìn chàng khi chàng mỉm cười; chàng vui thích được thấy Thu có vẻ giận dỗi. Thu ngoanh lại nói với Hợp:

— Hôm nào nhỉ, em cũng chẳng nhớ nữa.

(Còn nữa)

NHẤT LINH

chúng con, bụng nóng ruột đợi các thứ: vảy bóng trong hòm xe.

Trương vui vẻ nhận thấy có nhều thiếu nữ đẹp vì nếu chỉ có một mình Thu là đẹp trong đám toàn người xấu, chàng sẽ không được tự do. Thu ở phòng bên đi ra: trông thấy Trương nàng dừng lại, ngập ngừng một lát rồi quả quyết dì về phía mày người đứng.

Bà Bát hỏi Thu :

— Chắc cháu mệt lắm?

— Cũng khá mệt.

— Khi nào mệt thi về nhà cũ mà ngủ với dì. Sợ đông khách, dì đã dọn cái buồng chứa tè dì cháu ngủ cho tĩnh.

Trương lắng tai hồi hộp hình như việc Thu ngủ ở đâu là một việc rất quan trọng. Mỹ hỏi :

— Thế còn chúng cháu ngủ ở đâu?

— Cũng ở đây.

Bà Bát nhìn Trương, nói tiếp :

— Anh Mỹ với cậu Trương ngủ & buồng ngoài chỗ cái sập gụ. Không có màn nhưng được cái không có muỗi đậu mà sợ.

Kiêm tiền dẽ !

80 vạn đồng một năm

Xứ Bắc-kỳ mỗi năm phải mua của ngoại quốc gần 2 nghìn tấn quả, trị giá là 80 vạn đồng bạc.

Muốn lấy lại số tiền ấy chỉ có cách đọc quyền;

Giồng cây ăn quả

(La culture des arbres fruitiers)

Tác giả Nguyễn Công Huân, Bắc-kỳ Tham-tá Nông-hinh

SẼ BIẾT cách giồng giọt dù các thứ cây để lấy quả mà bán.

Sách dày 226 trang, có 112 hình ảnh. Giá 1p.20 /& xé thêm 0p.30/cuối

BÁN TẠI : LIBRAIRIE CENTRALE

110 Rue du Pont en Bois - Hanoi

Prochainement: 60 Bd Borgnis Desbordes, Hanoi

TÔI QUÀ ! luôn mỉm kỵ bảo tôi
nói đến tờ TIN MỚI cùng
với những cái ngộ nghĩnh nô
nhây từ trang báo lên mặt tôi.

Tôi nói đến luôn là vì tôi thấy
TIN MỚI có những cái ngộ nghĩnh
ấy luôn.

Tức khắc, người ta bảo tôi thù
báo TIN MỚI.

— Quai ! cái anh chàng Léta, không
biết lúc tôi gi mà cứ công kích TIN
MỚI thế ?

Tôi bật cười.

Tôi chẳng thù ai và chẳng thù cái
gi hết. Mà tôi cũng chẳng công kích
nữa.

Tôi chỉ nói đến những cái ngộ
nghĩnh kia để chế riếu.

Và khi chế rếu - thực vậy - tôi có
một ý mong mỏi ngắn ngầm : tôi
mong cho những điều bị tôi chế
mất dần đi.

Thù ghét với công kích đây à ?

Gym ! nói làm gì những tiếng dữ
đội thế !

Tôi xin lỗi các bạn câu này nhé.

Khi các bạn thấy một cậu bé quần
áo lấm lét và đứng khóc sướt mướt,
các bạn có bao cậu ta thế này không:
« En or, đayen cờ bối vì đâu mà g
phục em liều tay như kia, và dỗi
mắt trê thơ còn lâ châ hàng chát lè ? »

Và nếu cậu bé ấy đáp : « Thưa
ngài, nán lúc trời quang mây tinh,
gió xuân hàn hả thoi, tôi nhớn nhớ
chạy chơi trên phố rộng thỉnh thoảng
vấp ngã khiến cho đau đớn da thịt
và áo quần lấm bẩn lắm... »

Nếu cậu bé trả lời như thế, chắc
các bạn không nín cười được. Có
phải không ?

Tôi cũng thế.

Tôi cũng buồn cười khi thấy
người ta kiểu cách, khi thấy người
ta đem tất cả những bướm hoa văn
về của phép tu-tử để kè một câu
chuyện cho một người bạn nghe.

Tôi bảo người ta rằng :

— È ! cái nhà bác ấy rõ lèi thôi !

Và tôi nói bóng nói gió để cho
nhà bác ấy biết cái gàn của bác ta
và đừng gần nữa.

Có thể.

Và bây giờ tôi lại nói đến những
cái gàn khác : thiên hạ thực kiêu
tâm về sự giàn.

Đây là một cái giàn mà người ta
gọi là chuyện vui cười.

Chuyện vui cười là thứ chuyện
kể cho các bạn nghe để mà rụi

DOCTEUR NG. - MANH - THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ

CABINET MÉDICAL

19-31 Avenue du Grand-Boulevard

Téléphone : 830

Médecine générale et infantile

Dermato - vénérologie

Rayons X - Rayons U-V et I-R

Diathermie - Ondes Courtes

Courants Galvano - Paradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.

Soir : 18h. à 20h.

TIN VĂN... VĂN CỦA LÉTA

cười. Các bạn hãy nghe người ta
kể nhé :

« Ông L. đánh cái ô lò thô tát lại
mời ông M. và ông B. đi chơi một
tua.

Nhưng sau khi dì một lúc lâu ô
tô dừng lại thì cả ông M. và ông B.
cùng tắt thở.

Hoàng hồn ông L. cho mời dốc tờ
lại khám nghiệm thì biết rằng cả hai
ông đều chết về bệnh đau màng óc.

Té ra chỉ vì cái ô lò thô tát của
ông L. máy kêu làm trời mà gây nên
tai nạn. »

Chuyện kè xong rồi đấy. Kia, các
bạn cười đi !

Lại câu c'uyễn rất « vui cười »
nữa.

Thầy - Anh Mão, sự học có lợi
hay có hại ?

Trò Mão - Bần, con chỉ thắc mè
con kêu là... hại dà, hại giặc mà và
hở bút mực.

Thầy - !

Cái đầu hói (?) và đầu kêu (¹) là
hai đầu chấm hết của mèo chuyện
khôi hài đó.

Chú nó tả sự ngạc nhiên và sự
khó hiểu và cả sự thất vọng nữa.

Không đợi đến chung ta mới thấy
một câu chuyện nhạt.

Ông thầy giáo thấy trước mắt rồi.

Muốn kể chuyện vui cười, người
ta phải có duyên. Phải trình bày
câu chuyện theo một luận lý nghiêm
nghị định.

Thầy cái mũi chà bà kia giống
như một quả cà chua vi hình (üng
như vỉ sá), nếu ông nói : « Bà kia
có cái mũi trông như quả cà chua
ấy ! » người dễ hiểu có thể cười
được. Nhưng nếu ông nói : « Ü!
quả cà chua kia mọc không phải
chỗ ! » có lẽ cái ý vị kinh hài sẽ
được thường thức kỹ càng hơn.

Thực là cà một nghệ thuật cợt
nhả.

Nhưng nhiều nhà văn « khôi hài »
không nghĩ thế. Họ cho cười không
có gì khó : chỉ cần toét mồ và nhẹ
ràng. Bất cứ ai cũng viết vui cười.
Rồi họ cười. Và chỉ có một mìn
họ cười : thiên hạ vẫn sướng như
trước.

Đọc những trang trào phúng của
một vài bạn đồng nghiệp, ôi thương
phải nghĩ lung lâm C ảng hiếu cái
hài hước của các bạn trốn đâu mà
kin đáo thế. Nó trốn sau một sự
nhạt nhẽo phi thường.

Có một lối khôi-hài rất thông dụng
trong mấy tờ báo gần đây. Đó là
những dấu lồng lơ. Gõi nôm là ba
dấu chấm (...).

Ba dấu chấm ấy được coi là tất cả
bi-thuật của sự hài hước.

Nó là đoạn ngừng lại để dạo giọng
trong một câu nói. Người lại để cho
người ta phải đợi, và để dạo chỗ

cho một lời nói hóm hỉnh vì bất
ngờ.

Muốn cho một câu thành có
duyên sao?

Không khó.

Viết cái ấy gần đến chữ sau rốt
rồi chấm ba cái. Rồi viết nốt.

Tí dụ :

— Thằng ký ẩy sinh ra bặt lương
thực két chì vì thằng đánh bạc đã mất
hết... tháng lương.

— Anh trai bị đánh chết vì chưa
ăn cấp g phục của nhà quan. Ma sát
lắng áo của quan nên phải vào... áo
quan.

Ba cái chấm lồng lơ còn cho ai
được thấy nhều câu « có duyên »
một c'ùn quá là hơn :

Một chị mất gà nổ ; & chợ chửi
bằng quơ, anh bằng phở gần đây
động lòng liền bị chì ta lôi lên cầm.
Tac giò kè câu chuyện đó kết luận :

— Thế là anh hàng phở cũng bị
linh nghỉ... ăn cấp gà.

Thấy một chiếc xe hơi trống bay
bay, một bôe bà quê đứng lại đèn bia
rồi bác ta thấy trong ô tô có một cái
áo dạ trắng cõng nèo nèo. Lúc đó
ba cái chấm đem sự khôi-hài đi đến
cho câu chuyện, vì tác giả viết :

Lạc (èo bác bà quê) bèo cùn xem
rồi thốt nhiên Lạc đán... lo lắng.
Ba chấm còn rắc hặt g ông khôi-
hài xuống nhiều câu nữa :

— Sợ quan ngài mất do mắng, mà
địa vị mìn h không phải người sếp
phò hay người gác, Lạc lèn cầm áo
giúp hộ cho... etc.

Lạc có nghề dâu đã quảng vào cò
cái ách giữa đường, vì lý trưởng
bất và như một tên... cấp.

Vân vân...

Cuộc tài tac giả thấy đặc sích
lắm.

Còn chúng ta (đây tôi bắt trước
lối dùng ba chấm) thì chúng ta thấy
chẳng... đặc sích tí nào.

Ba chấm ấy chỉ là... ba chấm
thi.

Và câu pha trò nhạt vẫn là... câu
pha trò... nhạt !

Ngoài lối dùng ba chấm, nhà văn
khôi-hài còn một lối nữa là kéo lèn

Ông Bút Sát ở Hanoi Tán Văn
vừa rồi vừa thanh thách cười rủa
hóm hỉnh gọi lên những tên ông
cho là rất rảnh mảnh.

Ông Bút Sát đọc một chuyện
người chết sống lại. Đó là một
người đeo bù túi, người nhà đem
còn vội, và được một người yêu
đào ráo rít lên để ôm ấp, và sống
lại dào trong những tiếng hú hót
của người yêu.

Ông Bút Sát hoảng lên cũng rứa :

— Mèo ơi ! Ông Cẩm-khê o ! Người
chết sống lại !

Rồi Bút Sát cười gào, rồi Bút Sát
cười chua, rồi Bút Sát cười mỉa :

— Thật hay bốn dãy hổ ông...

Thật à ?... ôi lát nhỉ ! Ông Cẩm-khê
lát quá nhỉ...

Chịu thay !

Ông Bút Sát cũng giỏi dùng ba
chấm để mỉa thiêu hạ. Ông rếu
một câu văn mà ông không muốn
biết. Câu văn ấy thế này :

— Đăng thiêng lèng cao cǎ !
Hoàng hôn đã xuống rồi ! Nhang
tối, tôi chỉ một câu nguyên, một
khấn khứa thôi !...

Ông rếu thế này :

« Ôi lại lối văn Trương Tửu nứa
kia đây : một câu nguyên một khấn
khứa ! »

Nhưng Ông Bút Sát làm rõ : « một
câu nguyên » và « một khấn khứa »
đấy, có phải bắt buộc « lối văn
Trương Tửu » để nói một sự cầu
nguyên và một sự khấn khứa đâu.
Không !

Tiếng « một » trong văn anh
còn có nghĩa là : « chuyện một
lòng », hoặc : « chỉ có một việc ».
Ở câu văn trên kia, tác giả dùng
tiếng « một » theo nghĩa như thế
đấy.

Ông Bút Sát chế rếu oan người
ta quá. Nhất là khi Ông chế rếu
bằng những lời hóm hỉnh ngắt đứt
bởi những dấu chấm lồng lơ. Ông
riệu rôi ông lại phẫn :

« Xin đừng ai lán « vấn chương »
lối ông Vạn Nghi trên kia nữa, cho
chúng sinh dở khô (ba chấm)... rồi
đó tai ».

Tội nghiệp cho ông Vạn Nghi.
Và... tội nghiệp cho ông Bút Sát.

Ở chỗ khác, Ông Bút Sát lại kêu
lớn. Ông kêu để bêu mồi một câu
quê của một tờ báo phụ nữ : tuần
báo Đàn Bà. Mười một câu ấy quê
thực. Ông Bút Sát trích câu quê
thứ mười một rồi phê :

« Ông poong phi na ! (tiếng Tây
khôi-hài của Bút Sát). »

11 câu « nếu... » rồi hạ xuống mội
cái đắn chấn hết, thì có chém người
ta không.

Gê su ma ! lag chúa lôi ! Bàn Bé
đã lèn ha ! rồi mà viết quốc ngữ chưa
gọn nghĩa.

Gê su ma ! lag chúa lôi ! Bàn Bé
đã lèn ha ! rồi mà viết quốc ngữ chưa
gọn nghĩa ?

Tội nghiệp cho lối khôi-hài của
Bút Sát.

Léta

LUTHART
DUONG THIEU TUOC

57
RUE DU CHANVRE

HANOI

C
GUITARE /

BANJO /

VIOLON /

DUNG TIENG

KEU

DEP

BEN

MANDOLINE /

ACCESSOIRES DE

LUTHERIE

CÓ CỨNG MÓI ĐÚNG ĐẦU GIÓ

Thùa thơ àu

NHƯ ta đã rõ, đã sinh ra làm con thì phải có mẹ có cha, không có cũng phải có đi tìm để mà nương tựa.

Vì có phải chỉ khóc mày tiếng chào đời là xoang chuyệ, đâu? nết thế thì ai chẳng có thể làm người được. Còn phải lớn dần lên, dại bù, dại ấu, dại chơi, tập làm người lớn nữa. Việc này không lấy gì làm khó lầm, vì làm trò của người có tiếng là lớn, không khác gì trò trẻ cá, nhưng người ta lấy né dò mà bắt né bắt lén trẻ con chơi. Người dã lớn dẫu ra rồi, tự puỷ là người lớn, và vì cái lẽ cao siêu ấy, nhất định bắt con trẻ phục tòng minh mới nghe. Sự tự phụ ấy có một kết quả, là con trẻ ở nước nào cũng

vậy, đều bị coi là vị thành niên, đã chưa đủ tư cách đứng một mình, và phải ở dưới quyền những người lớn tuổi, dùn những người ấy ngày dài hơn trẻ thơ nhiều cung vậy.

Ngày xưa.

Ở nước ta ngày xưa thì trẻ con không đến nỗi bị xử ức như thế. Trẻ con với người lớn thường là bình đẳng họa. Bình đẳng ở chỗ người lớn cũng như trẻ con, bê là con cái, đều phải ở dưới quyền cha mẹ cho đến lúc cha mẹ chết mới thôi.

Đó là kết quả của chữ « hiếu » của ông Bành-lồ truyền cho ông Khồng-tử và ông Khồng-tử truyền cho các dân tộc ở Á-dông. Ông cha vừa là một vị quan tòa, vừa là một vị giáo trưởng trong cải ton giáo của gia đình, sự thô phung tò tiên. Và vì thế con cái, lúc còn sinh thời cha mẹ, phải nghe theo lời cha mẹ, nhắm mắt mà theo, không được phân biệt phải trái, công hay bất công gì cả. Đó kẽ cũng là một điều giản tiện... cho người làm cha mẹ.

Được một điều là về đời thái cổ, dân tộc Hy-lạp, La-mã ở tây phương cũng đồng ý với cụ Khồng và nhất định bắt các ông cha có quyền che chở và dạy dỗ

con bằng mọi cách: đánh hay giết cũng được, cho đến lúc các ông nhắm mắt.

Còn lúc sinh thời cha mẹ, thi các con vẫn chỉ là vị thành định không có của cải riêng, không có ý nghĩ riêng, nhất nhất nghe lời cha mẹ dạy, dẫu đến lúc tần tóc bạc phơ như ông Lão-tử hay dẫu tài trí như ông Khồng-minh cũng vậy.

Ngày nay

Bây giờ người ta không nghĩ thế nữa. Luật pháp đã thay đổi như lòng người và ai nấy đều trông thấy rõ rằng nếu làm con mà đến lúc dâu bạc, rắng long, chân tay run lẩy bẩy rồi mà vẫn còn là vị thành định thì cũng hơi quá một tí.

Vì thế nên cái quyền lớn của cha mẹ ngày xưa nó đã dẹp, đã

« siu » đi itobiều. Luật bộ Annam tuy còn nói rằng: « Con và cháu sống trong nhà cha mẹ hay ông bà đều dưới quyền những người này. Đã là con thì ở tuổi nào cũng vậy, phải vâng lời và kính trọng cha mẹ, không thể kiện cha mẹ và phải xin phép cha mẹ mới đi ở riêng được. Con ở dưới quyền cha mẹ lúc nào cha mẹ còn sống, không thể có của riêng tay... »

Nhưng đó chỉ là luật dọa đó thôi. Vả cốt vót lại những tục lệ đời xưa đời xưa về nguyên tắc Thực ra, luật dã nghĩ đến sự thay đổi cần phải có và nói thêm rằng: «... trừ ra khi nào cha mẹ cho

phép ở riêng và lúc đó thì của cải của người con, luật cho là người con đã kiếm được và có quyền dùng. »

Và « trai gái đến 21 tuổi là trưởng thành »

Nghĩa là luật annam đã chịu ảnh hưởng của luật nước Pháp, và từ ấy trở đi, một ông già bỏ 90 tuổi không có thể học ông già con 60 ra mà đánh đòn nhẹ đưa trẻ lên mười được nữa.

Quyền cha mẹ và quyền con

Ngày xưa, xem như vậy chỉ có bố mẹ là có quyền. Nhưng ngày nay, người ta còn nghĩ đến quyền của con cái chút đỉnh nữa.

Cha mẹ phải nuôi, phải dạy dỗ, phải cho con đi học, phải trông nom con, i ra đó là những quyền cần phải có của con cái. Nhưng theo luật hiện hành thì quyền ấy cũng hơi viễn vông một chút. Vì cha mẹ có nuôi dạy và chẳng dạy dỗ, chẳng trông nom và chẳng cho đi học, thì con cũng đánh ăn dồi và ngủ dỗi chứ biết làm thế nào.

Nhưng quyền của cha mẹ thì rõ rệt lắm. Nào quyền giữ gìn con. Nào quyền trừng trị con.

Quyền giữ gìn con là quyền bắt con ở cùng nhà với mình. Con nhất định tránh đi chơi xa, cha mẹ có quyền bắt về cho bằng được. Còn giao thiệp với ai, cha mẹ có quyền ngăn cấm; sách đọc của con, cha mẹ có quyền lựa chọn; thư từ của con, cha mẹ có quyền mở bóc ra xem. Nhưng quyền này ở bên ta nhiều ông cha dùng một cách sơ sài quá. Con trai 15-16 tuổi thường chạm trán cha ở nhà cô dâu, và nhiều cô con gái mới dậy thì đưa thư cho trai ngay dưới mũi bồ, mà ông bố còn bận tò tòm hay hú hí với hầu non quên mất cả quyền của mình đi. Quyền, nhưng cũng là bồn phận. Con lớn lên làm tri thức mang thế nào, cha mẹ phải chịu trách nhiệm.

Nhưng đôi khi gặp người con cứng đầu cứng cổ quá. Lúc đó,

quyền của cha mẹ cũng khá to, tuy không bằng ngày xưa. Ngày xưa thì cha mẹ tha hồ mà tự do roi vọt giam cầm hay đem giết đi nữa. Quyền trừng trị lớn lao ấy mất dần. Nay giờ cha mẹ vẫn có quyền rõ con lại một chỗ và đánh nhẹ con một vài cái, vì có thể yêu cho roi cho vọt được lắm. Nhưng nếu yêu quá, yêu đến nỗi đánh con thảm lém cả mình mày hay giam con đến hàng tháng thì không được: cha mẹ sẽ phạm lỗi đối với pháp luật.

Không những cha mẹ có quyền rõ con một chỗ, mà cha mẹ còn có thể xin giam con vào tù túng nữa. Muốn giam không có gì khó; chỉ có việc gửi đơn lên ông chánh án tòa để nhỉ cấp hay tòa án tùy nếu ở nhượng địa. Ông chánh án sẽ gọi ông cha ra hỏi, khuyên

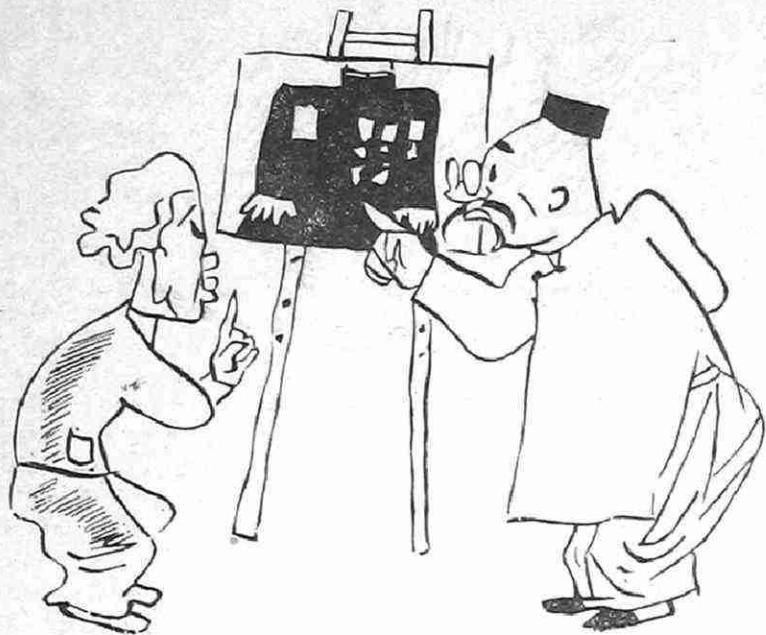

giải rồi tuyên án: con dưới 16 tuổi thì có thể giam được một tháng, và qua 16 tuổi thì có thể giam đến 6 tháng. Cha mẹ cố nhiên là lúc nào cũng có thể xin bắt hạn giam đi, và phải chịu tiền con ăn uống. Tuy nhiên, ông chánh án có thể tùy trường hợp mà từ chối được: thí dụ như tặng đứa trẻ quá không chịu được sự giam cầm. Hay thí dụ như mẹ đứa trẻ đã chết, nó ở với cha và già ghê: ở đây, người ta có thể ngồi bà dì ghê dã thủ thi xui chồng ác với con, và lòng thương con chồng của dì ghê thì ai cũng biết là không phong phú cho lắm.

Tường-Vân

KHAN GIẤY

của TÔ TỬ

Xét lại

Khách hàng.— Ông gọi thế này là bức truyền thần cụ tôi?
Họa-sĩ.— Xin ngài xét lại: giãy độ này khan quá!

Đào đâu ra

— Cái ni không có hảo lè thì đưa bạc giãy người ta trả lại!
— Ồ! Giấy còn khan tảng mẩy nươi xu hào! Đào đâu ra nà hỏi?

Tiết kiệm

Lý-Toét.— Tôi đã ký
vào văn tự nhận vay
của ông rồi, bây giờ
ông cho xin văn tự tôi
mang về mặt sau văn
tự chưa viết đến Tôi
còn dùng được.

Lãng mạn

Thơ rắng: "... Em đã cắn đầu
ngón tay lấy máu viết cho anh vào
cái mù soa của em. Anh xem xong
giặt nó đi rồi gửi lại để em viết thư
khác. Nhưng anh có giặt nó thi
giặt bằng nước mắt nhé!..."

Lo lắng

Thò công bắn nhau.— Giãy cứ khan mãi thế này, nhân gian họ đến thời khùng
cứng tại mình áo dài nứa. May lâm được cái áo cánh! quần chả có ngụa quá!

Tù quan trọng

Chủ nhiệm.— Từ giây, tờ báo chỉ có chỗ đăng
những tin quan trọng thôi! Thị-Dư chẹt ô-tô giấy
một chán một tag: không dâng! giãy hai chán, hai
tag: dâng!

CHÙNG ẤY...

TRUYỆN RẤT NGÁN

của

CÔ THANH NHẠN

À NHÀ tôi đều bảo tôi là dè rồ, ngay đại; cả nhà đều cho tôi là gai mắt nết. Tôi đường như tiếc đã sinh ra tôi, anh tôi không nói đến tôi và nếu có ai hỏi thăm tôi, mấy chị tôi đều đánh trống lảng. Tôi cứ giấu ở nhà tôi trách tôi yêu được người khác giống. Không phải thương thăm yêu lèi gi mà tôi phải xấu hổ. « Người ta » có tôi nhà hồn chuyện với, mà tôi, có dem dù lể vật cù được dâng hoàng cười tôi làm rợ.

Tất nhiên chính tôi làm thông ngôn giữa mẹ và chú rể mai sau vì cả nhà chỉ có tôi là hiết nghe và biết nói tiếng của người lạ giống ấy. Tôi đã lựa từng tiếng để dịch ra cho mà tôi biết cái ý muốn ngó

nghinh của « người ta ». Ở buồng bên cạnh, mấy chị tôi cười sặc sụa. Mà có gì đáng buồn cười cho bằng khi nghe tôi cung kính thưa lại với mẹ : « Thưa má, ông này đến xin phép má được cưới con làm vợ... » Mấy tể ếch sau tôi cố nói thực nhỏ, nhưng lúc ấy sao mà tôi lại to quá. Cả mấy chị nữa Tôi nghe nồng cả mặt. Phải chí tôi có phép thăng thiên hay đậm thở.

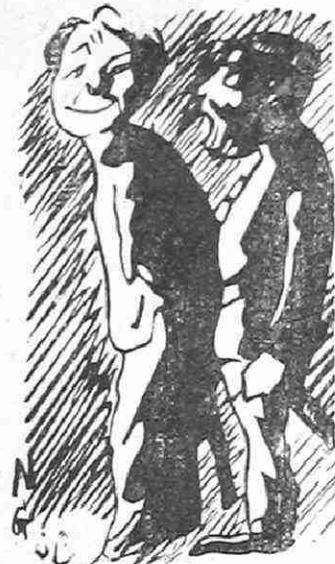
Mà tôi mờ mắt to trừng tôi : « Sao đực ! con tôi Ansan, tôi gả cho Ansan, không được thì thôi, đời nào đi làm chyện đòi phong áy. Đời nào ! mặt mũi nào... » Má tôi nói nhiều lắm. Đến chừng « người ta » bỏ lối xe ném nói gì, tôi bảo : « mà tôi nói đè suy nghĩ ». Người ấy lấy làm lạ rằng chỉ nói có bao nhiêu đó, tiếng anh em ta lại phì cả một khê đồng bồ.

Lúc người ta ra về và đè lề vật lai (ba chai rượu nho và một cái hộp nhỏ đựng một món đồ trang sức), mà tôi còn bắt : « Đem đè ra xe trả lại cho nó. Tui không có thêm đâu ! » Con xe hung dữ, ném đến sâu tôi bảo nhỏ nó đem xuống nhà bếp nấu đó cho tôi. Tôi không muốn làm buồn lòng « người ta ».

Tôi đưa ông « khách quý » ra xe. Ông cầm lấy tay tôi và bảo : « Bà còn suy nghĩ, nhưng cô thi sao ? » Xem chừng không ai nom theo tôi, tôi lấy cả tinh tú đè vào một nụ cười : « Tôi thi tôi đã suy nghĩ rồi, và nếu tôi được tự quyền... »

Tôi không tiếc đè nói ra câu ấy vì tất cả sự sảng sướng đều lộ ra trên khuôn mặt rất dễ yêu. Xe chạy, kè ngó lật, kè trống theo. Kè trống theo là tôi vì tôi không dám đè đè hồn chuyên với mẹ. Nhưng không sớm thi muộn..

« Mày biết nó hồi nào ? Chùi, tốt mặt dữ ! Tao có đè đâu cho mày

ĐÓI XÉP - Thành phố tập phỏng thủ, vậy anh ra đây làm gì ?
KỂ TRỘM - Tôi cũng phòng thủ.
— ??

— Phòng thủ những cái gì nếu có thể ihú được

à học nhiều đè mày làm xiu làm hờ lao. Thì đem mày thả xuống sông cho sấu nuốt hơ lá đưa mày về đó. Cố muốn làm thi theo nó đi, chờ đợi trống lao già bán... Mà

là đà. Còn xú đòi đem tôi nuôi sấu, ôi thú thật có hơi lo, nhưng tôi biết lội giỏi và sông Đồng-Nai không phải chật những sấu. Không nhẹ me lại đem mình sang Pal chầu « Cố theo nó thi theo ». Sao mà tôi lại xuôi tôi chuyên ấy được. Không phải thế rắn hơ sao ? Xấu cho ở nhà, chứ tôi thi tôi lo gì..

Cả một tháng qua, không bữa nào là tôi không phải me tôi day nghiến, hai chị tôi chế nhạo. Tôi được lên chức : « bà đاد » « họ », « người ta », không ai nói tên tôi, cho đến anh cả tôi cũng thế. Tôi thi một mục làm thinh, một là vì trả lời càng bị rầy vò, hai là vì tôi là con gái út của mẹ nên không có quyền gắt gông với ai.

Vì công việc bận rộn nên « người ấy » đã hai lần viết thư cho mẹ, cầu khẩn mẹ liệu dùm. Thư ấy tôi đã đọc và đã trả lời rằng đợi ít lâu nữa.

Phải, đợi, đợi chừng nào mẹ tôi quên rằng còn có tôi ! cô gái út của má xưa kia ở trong nhà. Chừng nào má tôi thật không cần đến tình thương của tôi nữa. Đợi chừng nào sự bỗn nhà của tôi sẽ còn làm đau đầu cho chị một mình tôi, chừng ấy...

Thanh-Nhan

mày sợ gì tao mà hỏng phép với tắc...

Muốn ra điệu một cô gái nết na, nhẽ ra thi tôi phải khóc thiêt thà và sụt sùi kè với mẹ : « Lỗi đâu ở con, con chỉ xin vắng lời mẹ. » Nhưng dáng thế nào tôi cũng không khóc được. Lạ nra là tôi không chút buồn hay khổ sở vì mấy lời là hét của mẹ. Tôi nghĩ : sao mà xấu hổ, người nào như người ấy sao lại phản biệt màu da, người ta từ iế

THU RỪNG

Bóng dương buồn bã không gian,
Máy bay lững lờ gặng màn đêm u.

Nai cao gót lẩn trong mù
Xuống rừng nèo thuộc nhìn thu mờ u.

Sắc trời trôi nhạt dưới khe:
Chim di, lá rụng, cảnh nghe lạnh lùng.

Sau thu lén vát, song song
với cây hiu quanh, với lồng quanh hiu.

Non xanh ngày cả buồn chièu,
Nhân gian e cũng tiêu điều dưới kia.

Huy-Cận

ĐÃ CÓ BẢN :

ĐỨC NƯỚC BÉO CÒ

Truyện một lần trò ghen-tuông rất gay-gắt và thê-thảm giữa hai chị em ruột cùng lấy một chồng
Tiểu-thuyết của

TRƯỜNG-TUU

Giá 0p.20 — cước 0p.08

MINH-PHƯƠNG XUẤT-BẢN

Tổng phát hành : Bác-kỷ

LIBRAIRIE CENTRALE 69, Bld Borges Desbordes — Hanoi

CÁC NGÀI MUỐN DÙNG :

CHEMISSETTE
MAILLOT DE BAIN
PULL'OVER Laine

Xin tìm cho được áo có dấu hiệu

Cécé

Vì áo đó hoàn toàn đẹp
và dùng được rất bền lâu.

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 7)

2) Một người đàn bà khi làm phép trước tòa có quyền đem ra trước tòa án tây để xin ly dị người chồng không?

— Có quyền làm chứ. Nhưng phải có giấy chứng nhận của thầy thuốc là mình bị đánh đập và có người làm chứng rằng chính chồng mình đánh đập mới có thể ly dị được.

— Nếu cả hai vợ chồng ở tại nhượng địa Pháp như Tonrane chẳng hạn, thì tòa án tây cũng có quyền xử việc ly dị của hai người.

Bình nguyên Quận, Hanoi. — Người đàn bà góa có 1 con gái (18 tuổi) và mấy con gái đã thành niên khi bán ruộng nương hay chia gia tài cho con cái có cần họ mục chừng kiền không?

— Đàn bà góa chỉ có thể bán ruộng nương của riêng mình được thôi. Nếu là ruộng của chồng hay ruộng mua chung với chồng, thì cần có hội đồng gia tộc cho phép mới được.

Còn chia gia tài cho con cái, thì đàn bà góa có quyền ấy và có thể trong lúc chia, giữ lại cho mình phần dư ông lão.

Ngô ngọc Bích, Thủ-đinh. — 1) Lấy chồng hơn mười năm đã có con. Bị chồng tinh phu-vợ làm đơn xin pháp luật can thiệp tại bị chồng xin ly dị nếu lỗi ở chồng thì vợ có quyền xin chia lương không? Nếu chồng xin từ chức có thiệt hại đến quyền lợi của vợ không?

— Nếu lỗi ở người chồng, thì người vợ có quyền xin chia lương lâm. Nhưng phải có chứng cứ rõ ràng là lỗi ở người chồng (xem Điều 119 dân luật Bắc-kỳ) mới được. Tòa sẽ chiếu theo tình cảnh già dơm người chồng mà bắt chồng cấp cho một số tiền. Số tiền ấy không nhất định; nếu chồng mất chức việc chằng hạn, thì người chồng có thể đem việc ra tòa kèn lại; tòa sẽ xét định lại số tiền cấp để ứng cho vợ con.

2) Trẻ tuổi, dù làm công nhất ở công sở, mao tinh nguyễn dù linh sang Pháp giúp múa quắc có được không? Khi ra linh rồi vợ con có được tiền phụ cấp để sinh sống không, và khi mần linh về có được làm như cũ không? Có quyền lợi gì hơn trước không?

— Sao lại không được? Miễn là có đủ sức khỏe để làm linh. Vợ con sẽ có tiền phụ cấp để sinh sống, và lúc mần linh vẫn có thể giữ được chức cũ. Muốn bết rõ thêm quyền lợi, và nếu nhất định đi linh, thì nên viết thư hỏi sở mồ linh.

Pha Sêng, Hanoi. — Trai 16, 15 tuổi mắc bệnh mộng, dù linh, liệu có thể chữa khỏi được không? Bằng cách gì hoặc thuốc gì?

— Tật thè dục. Dùng ngô bì nhâm nhí mà muối được thè cần tập thè dạ. Sẽ khỏi.

Trả lời chưa nhiều người hỏi:

— C/O đè trên phong bì (M. X c/o N...) là hai chữ anh viết tắt « care of » tức cũng như chữ Pháp : aux bons soins de... Nghĩa là nhờ ông Y làm ơn trao thư cho ông X.

Cô B. N. T. Hòa. — Một người, tôi chưa hề gặp mặt, đến hỏi tôi làm vợ. Thắng me tôi không bằng lòng. Song tôi vì quá nhẹ lời dạ dỗ, tân tình của mối lái nên tôi nhận lời. Nhưng dần tôi càng thấy chán ghét người ấy và tôi chắc rằng tôi không thể nào kết duyên cùng người ấy. Đầu có lần tôi nói thẳng cho người ấy biết song họ nhất định theo tôi. Vậy tôi phải làm thế nào để người ấy đừng theo tôi nữa? (Cha mẹ người ấy vẫn còn dù lẽ đến nhà tôi. Và đã hơn hai năm rồi).

— Kẽm chằng cần nói gì cũng được. Nhưng mình cứ nhả nhã, chằng thiết gi. Là nói với cha mẹ viết cho cha mẹ anh chàng kia một bức thư từ ta, trong đó có kèm một bức thư của cô. Như thế người ta sẽ hiểu.

Cô Jacqueline, Q. N. — Tôi yêu một người. Người ấy cũng yêu tôi. Mà người ấy thi di phèa lura, Vi sinh kế. Chúng tôi thường gửi thơ cho nhau. Nhưng nay tôi đã viết người ấy đã có vợ trước khi yêu tôi. Tôi vẫn yêu người ấy. Vậy nên tình cảm nào?

— Tình cảm nào cũng không ổn thỏa được. Thê nào cô cũng phải chịu một hồi điều thiệt thòi. Vẫn có yêu người ấy như xưa nếu không thè đồng được. Tình yêu của người ấy đối với cô nồng nàn trong khi cô chưa biết người ấy có vợ, tất cũng có thể vẫn nồng nàn như thế kể từ nay về sau. Nếu không chịu được mối tình chia sẻ thì chỉ còn cách quên nhau đi, by sinh tình yêu để giữ lòng tự ái khỏi bị thương tồn. Rút lại bao giờ cũng phải by sinh một cái gì.

Sách, Báo mới

— Khép Cười (tuan báo bài bước) mỗi số giá 0p.05. Báo quán: 325 Route Provinciale N° 15 à Gia Định.

— Phá-thợ lịch địa chí của Phạm Xuân-Đệ, giá 0p.45.

MUỐM DÙNG GÔ NGHỆ

nén hôi:

Dinh V.-Tuong

BEN - THUY
(près de Vinh)

Tel. 14

PHOTO: TANLOC

TIN TRONG TUẦN LỄ

(Tiếp theo trang 6)

Một lớp dạy chữa các bệnh răng sưng mủ tại trường Đại học Hanoi. Muốn vào học lớp này phải có một trong các thứ bằng cấp sau đây: Tiến-sĩ Luật, Tiến-sĩ văn chương, Tiến-sĩ khoa học, Thạc-sĩ, Tú-lỗi, Cao-đẳng tây.

Một trường học nghệ sỹ lập ở Sơn-tây để dạy nghề cho con những thợ thuyền người bản xứ. Trường có thể nhận được cùng 200 học sinh, và có

Thành phố Hanoi đã lập thêm 14 bếp canteen mới ở khắp 8 bờ, để tăng thêm lực lượng phòng giữ sự tri an cho dân. Cả 14 bếp mới đã mở cửa làm việc.

Cuốn phim nói thứ nhất của người Nam & Trọn với tình & sê bát đầu chiếu ở Saigon vào cuối tháng Mars này. Cuốn phim này do toàn người Nam đóng trả, quay phim và thu thanh, và do người Nam sản xuất ở Saigon.

Hai ngày Chợ-Phiên

6 và 7 avril 1940 tổ-chức ở nhà Xéc Việt-Nam tỉnh Hải-Dương giúp quỹ hội Bác-Ái Chiến tranh

Sẽ có nhiều trò voi như: Múa Tú-Linh, trò Quỷ-Thuật, Múa Xèo, Khiết-Vũ, đánh Ping Pong, thi trẻ em ăn mặc ngộ-nghịch, Thi sắc đẹp, thi xe đạp phu nữ, thi>p gà, cá ngựa, quay số, câu cá cạn, ném đít, qui thuật, bắt ốc dán, lờ tôm điểm và các giao bang như hàng cơm, hàng nước và bánh cháo. v.v.

Ban tổ chức lại cáo

Soir de Capri

48, FERBLANIER — HANOI

KIẾN TRÚC SƯ TƯ-NGHỆ

Đã tiếp khách tại phòng giấy N° 21 bis Jean Soler Hanoi.

Tel. N° 12-23.

Trước khi xây dựng bất cứ gì các ngài đều nên đến, bao giờ cũng được vừa ý.

"Croyez-moi ce nouvel aliment pour la peau SUPPRIME LES RIDES"

Son effet sur ma peau est presque magique. En deux ou trois semaines, je pars

10 ans plus jeune. L'aliment Tokalon Rose — à ce que m'a dit un Spécialiste — contient du Biocel, surprenante découverte du Dr. Stejskal, Professeur à l'Université de Vienne. Le Biocel est tiré de la peau de jeunes animaux soigneusement sélectionnés — c'est un extrait précieux, tout semblable aux riches éléments d'une peau humaine jeune et saine. Appliquez la Crème Tokalon — Biocel — Aliment pour la Peau, chaque soir avant de vous coucher. Elle nourrit et renouvelle la peau pendant le sommeil. Le matin, nettoyez la Crème Tokalon — Biocel — Peau. Couvrez Blanche (non grasse), pour rendre la peau fraîche, claire et douce comme velours. D'heureux résultats sont garantis avec les Crèmes Tokalon, Aliments pour la Peau, sinon l'argent est remboursé.

Agents: F. MARON A. ROCHAT & Cie
45 Bd. Gambetta — Hanoi

— Một thè kia mà sờ dem bệnh về đồ cho vợ!

— Lại ngay Võ - Văn - Văn mua Bả Đá SƠN QUÂN để cho tôi uống, không thi phen này lia nhau thi lia.

MỘT CUỐN SÁCH RẤT CẦN ÍCH !!

Ấy là cuốn « *Dans les forêts et dans les rizières* » của Ông NGUYỄN-TIẾU-LÂM, một văn, học giả rất nổi tiếng. Được nó, ta thấy mình như được du-ngan khắp nước, từ thảo què, đồng lúa đến ríu rừng hoang rậm. Những học sinh và những người muốn luyện viết Pháp và có thể lấy cuốn này làm kiều mìn. Giá 60 Op 90, thêm Op 10 trước, gửi về.

HƯƠNG-SƠN
97, Hàng Bông, Hanoi

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col BAILEINÉ et TRUBÉNISÉ chez votre chemisier spécialiste

THUAN THÀNH LONG
15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :
BAZAR AU BON MARCHÉ
140-142, Paul Bert — Namdinh

DOCTEUR
Cao Xuân-Câm
de la Faculté de Paris
Ancien Médecin Chargé de
l'Institut antivénézélier de Hué
Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị
Nội-thương và bệnh Hoa-liễn.
Khám bệnh tại :
153, Henri d'Orléans — HANOI
(Phố Cửa Đồng, cạnh
hội Hợp-Thiên)
Có phòng dưỡng bệnh.
Sách « NÓI CHUYỆN ! ỦI CON »
bán tại hiệu Thag-Ký, 98, Hàng
Gai (Rue du Chanvre).
Giá Op.35 một quyển.

Phòng-tich và Phạm-phòug hay là đau dạ dày

THUỐC HAY NÓI TIẾNG KHÍP DÔNG DƯƠNG
GIẤY KHEN RẤT NHIỀU, CẨM ỐN THẬT LÌM.

CON CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán ăn, không biết đói, ăn chậm tiến, bụng vỗ bịch bịch. Khi ăn uống rồi thì bay c (v hơi hoặc c chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nỗi hòn, khi đau lưng, đau run trên vai. Người thường ngao ngáo và mồi mệt, buồn bã chán tay, bị lão nâm sán da vàng da bụng dày. Cần nhiều chứng không kể xiết. Một liệu thay dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bát uống Op.25. Liều hai bát uống Op.45.

VŨ-DINH-TÂN, ân tú Kim tiền năm 1926 178 bis Lachiray, Haiphong

Bất-ly phái-danh toàn tỉnh Hanoi : AN-HÀ, 13 Hàng Mồ (Caiore) Hanoi
Bất-ly phái-hành chấp Bóng-đường : NAM-TÂN, 100 phố Bonnal, Haiphong
Có bút 100 đại-lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-kỳ, Gia-miền và Lào có treo cái biển tròn.

VÕ-ĐỨC-DIÊN
và
NGUYỄN-VĂN-NHỊ
KIẾN TRÚC SƯ

8 PLACE NÉGRIER
● HANOI — Tel. 77 ●

CHEMISETTES — MAILLOT DE BAIN...

Các Ngài sành đều thích dùng vì ĐẸP và BỀN

Bán buôn tại hàng chính

PHÚC - LAI

87, Route de Hué — Hanoi

— TEL. 974 —

CHỈ GIỮM

Ai mắc bệnh lao

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khắc, ho có đờm trắng, xanh vàng, hồi thoái, bình nhơn có khi bị hít nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc già truyền của cụ Triệu Hải Long (nổi tiếng khỏe béo). Thuốc đã cứu sống muôn ngàn người. Có 2 thứ thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi manda cho ông :

TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole
Villa n. 110 rue Vassaigne
Tân Định, Saigon

Hạnh-phúc gia-đình

Nhân các bà tối kỳ ở cũ !

Muốn tốt tươi nên giữ màu da !

HOA-KỲ RUỘU CHỒI nén soa !

Dung-nhan lại thícg đậm-dà hơn xưa !

Vừa giãn huyệt, lại vừa rắn cốt !

Về doan-trang đẹp tốt như không !

Ngày xuân càng đượm sắc hồng !

Càng tươi màu thắm, càng nồng tẩm yến !

Gởi-thiệu ban già.
Bảo-Thị HỒNG-LOAN

AN - THÁI

Grand fabrique de
Pousse-Pousse

Gặp khi giò kèp mưa đơn,
Dùng xe AN-THÁI chẳng còn
cứ gi

Có bán đủ cả : Vải, Sám, Lốp
và đồ phụ-tùng xe-tay
N° 2, Rue Nguyễn Trọng-Hiệp
Hanoi

CHERCHEZ-VOUS...

un Fournisseur en gros de Tricots et de

CHEMISETTES

qui vous donnera livraison rapide de vos commandes les plus importantes ?

Adressez-vous à la

Manufacture CU GIOANH

68 - 70, RUE DES ÉVENTAILS, HANOI — TEL. 525

Xem bệnh không mất tiền

Ở phố Hàng Bông số nhà 81, nhà trong có ông lang Quất tên VŨ-DUY-THIỆN theo lối tò truyền không có mở cửa hàng lòe loẹt chỉ chăm nghiên cứu sách thuốc, chữa cả nội ngoại khoa, ai có bệnh gì xem mạch kê đơn bốc thuốc rất cẩn thận.

Có môn chữa lao khai rất hay, người dân bà phải bệnh sẵn mòn ho nặng, sốt chiếu chữa rất công hiệu, nhà nghèo cho đơn không lấy tiền.

Ai hỏi gì đề thư : VŨ-DUY-THIỆN
81, Phố Hàng Bông — HANOI

Kính và bút máy

KÍNH : Các thứ kính dường mục cậu, v.v. đủ các số.
Có hộp 200 mặt kính để thử trước khi mua, không lo ngại số cao thấp hại cho con mắt.

BÚT MÁY : Ngòi verre : Kaolo, Olympic, Banzy Poure. Ngòi vàng : Wattermau, Parker, Focr, Eversharp

CÁC THÚ BÚT MÁY KÈ TIỀN TỪ 2p.20 ĐẾN 38p.85

CÓ MÁY : Có máy điện khắc tên vào bút máy để làm kỷ niệm, không lo mất, lẫn với bút của người khác, Nếu làm quà cho ai, mà khắc tên người bạn vào thì không gì nhả và quý báu.

MAI-LĨNH N° 60-62, Phố Cầu Đất — HAIPHONG
Telephone N° 332

Muôn được khỏe mạnh

Sắc dạo thái quá rất làm hại sức khỏe, lại có deo bệnh phong tinh (lão, giang-mai, hạ-cam, hột-xát, di-tinh, thiên-trỵ). Các Ngài đã chót chờ vội chán nản, cần giữ vững lấy tinh-thần và nên tin ngay đến

ĐỨC THỌ ĐƯỜNG

131 — Route de Hué — Hanoi
má chữa và uống thuốc không nhũn, được khói chaco chấn mà lại bồi đắp được sức khỏe. Thuốc dễ uống không công phai, không hại sinh dục. Thuốc lậu Op.60 một hộp, uống mỗi ngày ; giang-mai Op.70, hạ-cam Op.30 v.v.. Nhà thuốc còn chế nhiều thuốc thần hiệu để chữa kín-hor, bạch-trục, phòng tich, đau dạ dày v. v...

Có đại-lý ở các tỉnh.

Rượu Cối Nháh

MARTELL

Đó là rượu đã nổi tiếng
trong 200 năm nay

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN

L. Rondon & Cie Ltd 21 Bd Henri Rivière HANOI

Đã có bán khắp nơi

MỘT THÁNG VỚI MA

Truyện người ở với ma, rất ly kỳ, rùng rợn.

Ai nhát gan, yếu bóng via xia chờ có đọc những khi đêm khuya thanh vắng.

Tiểu thuyết của Lưu Trọng Lư, nhà in Lê Cường, Hanoi xuất bản, gần 100 trang, giá 0p.25, in rất đẹp. Ở xa gửi mua bằng tem thư cũng được.

NHƯỢNG TỔNG

Bảng di từ hồi « Thực nghiệp dân báo » được quốc dân hoan nghênh đến nay chúng ta mới lại sắp được đọc văn của Ông Nhượng Tổng.

Với văn tài của Ông Nhượng Tổng chúng tôi không còn phải thêm dặn nhiều lời gì nữa, nhưng tưởng cũng nên nói rõ ràng. Cuốn Tiểu Thuyết « Lan Hữu » của Ông Nhượng Tổng viết hồi gần đây, nhà in Lê Cường in sắp xong không có truyện gì thuộc về chính trị. Chỉ là một quãng đời và một cuộc tình duyên lắt léo của tác giả kè lại với chúng ta. Nhưng khi đọc LAN HỮU tất chúng ta phải say mê đắm đuối với những người trong truyện hơn những khi chúng ta đọc Tố-Tâm và Hòa-Bướm... LAN HỮU hơn 200 trang, giá 0p.50. hàng tư tây này sẽ có bán.

Mặt đẹp như xuân

MY-VIỆN

AI MỜ MY-VIỆN ? HIỆU HỚT TÓC

Nếu mua máy uốn tóc : 100p. - 200p. - 400p. - đèn 1800p. - Máy điện Rayon Violet: 80p. - 150p. Máy sấy tóc: 25p. - 350p. - Máy uốn lông mi: 0p.90 - 12p.00 - Máy điện Massage (soa nắn): 9p. - 45p. - 240p. Máy làm nõi vú (ngực dân bà) 40p. - 380p. - Máy điện kẹp mũi thành dọc circa 485p. - tondeuse điện: 70p. - Douche pulvérisante et bains de lumière 95p. - Bain facial vaporo lumineux: 250p. - Pulvérisateur điện 60p. - Vibro Masseur Standard 18p. - Kim uốn tóc thường: 1p.80 - 2p80 - 9p.50 - Thuốc uốn tóc permanence: 1p. - 2p - 3p. - Parma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong. Nếu mua máy, xin dậy cách làm cần thận, chắc chắn. AMY đại lý các máy sửa đẹp Pháp - Anh - Mỹ.

(mp. Thuy-Ký, Hanoi Tel.889)

Le Gérant Nguyễn K. Hoan

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hổ-cốt, tặc-kè, Sâm, Nhung, Tầm-giùi cây giàu, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bắc quý-giá theo trong bài thuốc Trường-sinh Gia-truyền chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt-trần, không có rượu thuốc, rượu bắc nào ngọt hăng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh-thần minh-mẫn, bền trí, nhớ lâu, bồ tinh, sinh huyết, thanh sắc quang-nhuận, trừ được các tật bệnh, suối đời mạnh khỏe trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu dai như kè dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả: Những người đau mỏi khởi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phong-tịch, bệnh ho, hen, xuyen, bệnh thở, bệnh vang da (cả trong lòng trắng con mắt cũng vàng) bệnh té thấp, bệnh nhức xương, bệnh ảo không睡, ngủ không được, bệnh đi-tini, mộng-tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao-hợp yếu, các bà huyết sáu, kinh không điều, ra khí hư, những người dai-tiến không đền, nước tiểu không trong uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG: Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35) ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bắc này đáng giá 3p00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn lõi, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai-vị (apéritif) rất quen để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bồi, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đỡ kẽ trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều không say, không mệt, không bốc nhức đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phu lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bắc bao sáu đt. Xin nhận kỹ hiệu phạt 12 tay, có chánh-phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khé

Nhà thuốc Hồng - Khé

Tổng-cục tại 88 Route de Hué (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại lý các nơi, là một nhà thuốc có danh-tiếng của người Việt Nam đã được thưởng bội-tích vàng và bằng cấp ban khen. Nhà thuốc Hồng-Khé, xin nhận kỹ giấy hiệu phạt 12 tay có chánh-phủ chứng nhận kẽ làm thuốc giả. Có biểu sách Gia-Binh I-được và

Hoa-Nguyệt Cầm-Nang. Có gửi Linh-hóa giao-ngân đi các nơi.

Ngày xuân về mặt muôn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da xé không bao giờ hư như nõi, bắt gió, bắt nắng, giảm, săn, to da, p. v.. - Thân đều, ngực (vú) nõi, dáng đi đẹp. Chỉ dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ 1 đồng. Răng đen, trắng. Uốn, ruột lõi.

NGÀY ĐIỂM

NĂM THỨ HAI - THỨ BẢY 8 AVRIL 1940 - SỐ 208 - GIÁ 0p.12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUÁN THÁNH - TEL. 1-874

MỘT NGƯỜI NGẤM QUẢ CHUÔNG NÓI. — Tiếc nhỉ, chuông to quá, khó lòng mà đem đi dấm nước người được.

NGƯỜI BÊN CẠNH. — Khó gì, đúc thành trái phá thì dấm được ngay.